

Paėmimas

... Yuma. Didžiulė privilegija gauti šį kvietimą vėl sugrįžti. Praeitą kartą čia buvo nuostabu, ir paskui aš—kai aš supratau, kad vėl sugrįšiu, pasijutau išties puikiai. Išgirsti liudijimus ir šiuos gerus žodžius iš žmonių, ir šiek tiek jus padrasinti.

² Billis sakė man, kad tas brolis iš Las Vegaso, kuris norėjo susirinkimo tenai, toje susirinkimų vietoje, yra čia, susitiksiu su juo iškart po tarnavimo. Jis sako, kad mes turime laiko, kad galime įsprausti sausyje, prieš Phoenixo susirinkimą (suprantate?), atvažiuoti į—į Las Vegasą. Taigi, mes visuomet norėjome ten nuvykti. Manau, kad Brolis Artas Wilsonas buvo tenai seniai, o gal jis vis dar ten. Ir jis—jis prašė mane atvykti, jis ir Sesuo Wilson. O aš neturėjau palankios progos, todėl galbūt šį kartą galėsiu atvykti.

³ Matote Billį Paulį ar Brolių Royų Bordersą—manau, jis yra kažkur čia. Kažkas sakė, kad Brolis Royus buvo čia—Brolis Pearry, Lee ar kuris nors iš jų, jie galės jums pasakyti, ir kaip tik suderinsite mūsų atvykimo datas.

⁴ Taigi, neseniai mačiau čia daugelį tarnautojų, man malonu susitikti savo brolius. Norėčiau turėti laiko... užvažiuoti pas jus į namus, nes žinau, kad čia geriausia krašto virtuvė. Puiku. Ir aš...

⁵ Brolis Pearry šį vakarą iš tiesų gavo dukart. Dabar prieš jį du dalykai: vienas — nupjautas mikrofonas ana ten. Jūs—jūs laikote save kaltu dėl to, Broli Pearry. Nemanau, kad jūs išties kaltas, tik jūs... “Kažkas ruošėsi kalbėti”. Gerai ten buvo.

⁶ Taigi, paskui jis vėl ten išėjo ir kalbėjo; jis sakė: “Klausykite...” Jis pasakojo Broliui Collinsui ar kažkuriam iš jų, sakė: “Vakarienė buvo nebloga, bet”, — kalbėjo, — “sakau jums”, — pasakė jis, — “tas žmogus ispanas arba koks nors meksikietis. Tokių aštrių pipirų gyvenime nesu ragavęs!” Toliau tęsė; o jis su vyriausioju virėju kalbėjo.

Jis pasakė: “Aš esu vyriausias virėjas”.

⁷ Štai jums ir Texasas. Mes jį čia, Arizonoje, po kurio laiko pataisysime, argi ne, jei jis liks čia su mumis—šičia?

⁸ Išties malonu čia būti. Manau, kad tai neskamba kaip juokai, o tik kaip humoro jausmas. Jūs žinote, kad ir Pats Viešpats turėjo humoro jausmą. Jis pasakė: “Erodas... Eikite ir pasakykite tam lapei. (Matote?) Šiandien Aš išvarinėju—daugiaiu demonų nebeišvarinėsiu... Viską atlikau”. Taigi, jei Jis buvo—turėjo humoro jausmą, na, nemanau, kad tai mums retkarčiais pakenktų.

⁹ Na, jau—jau kiek vėloka. Paprastai aš—aš pamokslauju maždaug keturias valandas. Taigi, žinodamas vietinių brolių ir seserų paslaugumą, ši vakarą būsime trumpiau. O taip, aš sakiau Terriui, pasakiau... Jis sakė: “Ką... Mes įrašinėsime į dvivalandinę juosta?”

¹⁰ Pasakiau: “Ne, Terri; čia juk kviestiniai pietūs”. Pasakiau: “Tik maždaug trisdešimt keturiasdešimt minučių, pakalbėsiu žmonėms dėl—apie ką nors, kas... Vis dėlto stengiuosi kiekvieną kartą, žinodamas, kad...”

¹¹ Kai buvau vaikinukas, aš—žmonės išeidavo paklaustyti, kadangi buvau vaikinukas pamokslininkas, tiesiog jaunuolis, vyrukas. Ir jie kalbėjo: “Na, Billi Branhamai...” Žinote, dar vaikas, nežinomas—praėjęs mokyklą, be apmokymo. Ir jie ateidavo paklaustyti mano laužytos kalbos, mano kentukietiškos anglų kalbos. Ir—ir, taigi, jie—mano *yr* ir *nēr*, ir *tēr*, ir *tebēr*. Kaip neseniai viename susirinkime jie pasakė: “Mes visi atsistosime ir sugiedosime Valstybinį himną”.

¹² Aš atsistojau ir pradėjau: “Kaip toli mano namai Kentuckyje”. Tai buvo vienintelė man žinoma tauta, o šis, mano supratimu, Valstybinis himnas.

¹³ Taigi, po to, kai jūs tampate vyresni, na, mes—jūs subręstate, turite turėti kažko daugiau. Suprantate, mes imame... Paulius taip pasakė: “Kai aš buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas ir mažčiau kaip vaikas”. Jūs elgiatės kaip vaikai, tačiau kai jūs tampate vyresni, tuomet jūs pradedate—žengiate pirmus žingsnelius, susvyruojate ir krentate, keliatės ir vėl mėginate. Paskui jūs—po kiek laiko jūs jau galite eiti tiesiai. Štai ką mes turime daryti kaip kryžiaus kariai; dabar turime eiti tiesiai tuo tiesiu keliu į šlovę.

¹⁴ Aš tikiu, kad mes gyvename baigiamosiose šio pasaulio istorijos scenose. Aš tikrai tikiu, kad Viešpaties atėjimas yra arčiau nei, galbūt, mes manome. Na, o dabar, leiskite atimti maždaug trisdešimt ar panašiai minučių jūsų laiko, norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į Raštą, kuriuo norėčiau pasinaudoti imdamas temą ir—ir paliesti dar kai ką iš čia. Aš... Neseniai būdamas namie mažčiau apie tai. Paskui pagalvojau: “Na, aš nežinau, kalbėti iš viso šio Rašto, aš paimsiu tik dalį tokiam trumpam kaip šio vakaro tarnavimui”. Noriu pasakyti vieną dalyką, kol jūs atsiversite Psalmes, pirmąją, 27-ąją psalmę, noriu perskaityti pirmąsias penkias eilutes.

¹⁵ Štai ką norėčiau pasakyti apie šiuos Verslininkus—Pilnos Evangelijos Verslininkų susirinkimus. Mano Brolis Pearris kalbėjo apie knygas ir panašiai, ir apie naujas gautas knygas. Kiek jūs prisimate, kai mes—buvo įrašoma ir buvau—pamokslavau čia, Phoenixe, viename iš susirinkimų *Ponai, koks tai metas?* [IŠSTARTAS ŽODIS 2 T. 11 Kn.—Red.] Taigi, tai buvo tos knygos pradžia (suprantate?), kai tai vyko.

¹⁶ Pernelyg daug šios valandos Dievo parašyto Žodžio antgamtisų patvirtinimų, kad dabar mūsų nepaliestų. Mes esame tiesiog—tai pernelyg realu. Matote, tai, ką jūs... Jūs būsite abstulbinti, kai sužinosite tai—kas išties vyksta. Daugelis jūsų, atvykusiųjų, galbūt girdejęte šiuos žmones atsistojančius ir sakančius—sakančius tokias pastabas apie šios valandos Žinią ir panašiai. Tai, ką jie pasiekia, yra Dievo pažadėta šiai valandai, tai Jo pažadėta, ką Jis darys, ir mes matome Jį išties tiksliai pagal Raštą patvirtinantį tai, ką Jis sakėsi šitokiu būdu padarysiąs. Išpranašauta, kiekvieną kartą veikia išties tiksliai, tobulai, kadangi tai pasakyta Dievo.

¹⁷ Jei žmogus, nesvarbu, kas jis bebūtų, pamėgintų šitaip pranašauti... Vienas šansas iš dešimties milijonų, kad tam tikras žmogaus nusakytas dalykas įvyks, kad tai—tai įvyks tam tikru laiku, — vienas šansas iš dešimties milijonų. O paskui, jei ir įvykio vieta nusakoma, — vienas šansas iš maždaug šimto milijonų. O paskui, jei ir įvykio laikas, ir taip toliau. Ir kaip tai atsitiks, ir kas atsitiks, ir panašiai, tai paprasčiausiai aukščiau spėliojimo. Kai mes matome, kad tai šitaip tobula kiekvieną kartą, tuomet tai Dievas. Tai... Tuomet mes tiesiog atsigręžiame į Raštus—mums tai gali pasirodyti nebūdinga, tačiau mes tiesiog atsiverčiame Raštus, nė nežinodami, kur žiūrėti, o Šventoji Dvasia parodo ir tiesiog sudeda visą Žodį kartu, sudaro paveikslą, kad parodytų valandą, kurią mes gyvename. Mes pereiname į kitą paskirstymą.

¹⁸ Mes esame—mes esame kampe. Patogu, kai kas nors užsuka kampa—statomą iš plytų—užsuka kampa ir pradeda... Kiekvienas deda plytas toje pačioje eilėje, panašiai prasideda ir denominacija, pradeda dėti eilę, viskas tvarka; tačiau, kai jūs darote jiems užsukimus, kai turite atsigręžti į kitą kelią... Dievas juk nestato sienos; Jis stato namą. Suprantate? Čia, Biblijoje Jis išpranašavo daug atsiskyrimų ir užsukimų. Ir tai yra užsukimai... Bet kas gali mėginti padaryti užsukimą, tačiau tai turi būti atlikta pagal planą. Jei taip nėra, tai vėl turės būti sugriauta.

¹⁹ Taigi, mes—mes šloviname Viešpatį už Jo gerumą ir jūsų draugiškumą, ir už tas Viešpaties atvertas duris. Ir dėka šių Verslininkų... Visuomet tvirtindavau, kad aš—aš netikiu... Aš tikiu žmonėmis denominacijose, tačiau neturiu tiek daug laiko, kad raginčiau denominacijas, kadangi kiekviena apsislato užtvaramis ir...

²⁰ Ir tai yra panašu į... Aš manau, kad tai Brolis Davidas pasakojo, kaip jis augino antis, pasakojo, kaip patvino upė, ir kiekviena anti, suprantate, jos norėjo bendrauti viena su kita, bet negalėjo, kadangi visos buvo užtvartos. Bet kai pakilo vanduo, jas tiesiog išplukdė iš to užtvarto. Taigi, aš—aš manau, kad šitaip reikia veikti. Tiesiog... Vanduo kyla (jūs

suprantate?) ir mes galime išsikrapštyti iš užtvaro ir—ir bendrauti vieni su kitais, suprantate, savo širdyse turėti tikrą Kristaus meilę.

²¹ O pas šiuos Pilnos Evangelijos Verslininkus man buvo oazė, nes daugelį kartų buvau sutikęs brolius, puikius brolius, ko gero, kiekvienoje denominacijoje: Presbiteronai, Liuteronai, Baptistai, Sekmininkai, — įvairios Sekmininkų grupės, Dievo Bažnyčia ir Nazariečiai, Šventumo Pilgrimai, — visur puikūs broliai. . . Tačiau daugeliu atvejų jie negali manęs pakviesti į savo bendruomenę, kadangi. . . Suvokiate? Ne todėl, kad jie tuo netiki, bet, suprantate, tai atkirštų juos nuo jų denominacijos. Ir kai jūs tai darote, taip—taip ir išeina.

²² Neseniai pas mane buvo atvykęs brolis metodistas. Nenorėčiau sakyti jo vardo, jis puikus žmogus. Jis rašė rašinių apie Dieviškąjį Gydymą ir atvažiavo pas mane truputį—truputį pasišnekėti. Mes susėdome ir trumpai šnektelėjome. Jis pasakė: “Vienintelis dalykas, ką mes turime prieš jus — kad jūs visą laiką neatsitraukiate nuo tų sekmininkų”.

Aš tariau: “Tuomet tegu metodistų bažnyčia tai remia; aš atvyksiu”.

Tai jau buvo kas kita. Suprantate? Jis—jis pasakė: “Na, aš—aš, žinoma, nesu metodistų bažnyčia; aš tiesiog priklausau jiems”.

²³ Aš pasakiau: “Štai taip!” Matote? “Jie yra tie, sekmininkai yra tie, kurie atveria savo duris”. Suprantate? “Štai pas juos aš galiu vykti”. Ir tie, kurie atvers, ką gi, mes pasiruošę atvykti. Kaip Apreiškimo 3-čiame skyriuje Jis pasakė: “Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu. Jei kas atvers duris, Aš užeisiu ir vakarieniausiu”. O tai buvo Jėzus. Aš visuomet žinojau, kad tai Kristus. O Jis yra Žodis. Štai taip! Jis yra Žodis.

²⁴ Taigi, Pilnos Evangelijos Verslininkai buvo oazė, kur mes galėjome susirinkti. Jokios bažnyčios to neremia. Jie visi, žmonės, nepriklausantys bažnyčioms, ir mes renkamės bendravimui visame pasaulyje, visur.

²⁵ Ir aš padėjau suburti daugelį, daugelį, daugelį Pilnos Evangelijos Verslininkų surinkimų visame pasaulyje. Aš dėkingas už man suteiktą tokią puikią progą. Čia rems Verslininkai ir paskui visos tos bažnyčios, kaip ten bebūtų, jos—jos nori atvykti. Bet tuomet, jei. . . Aš niekuomet netrokštu mėginti ką nors ištraukti iš jų bažnyčios. Paprasčiausiai likite savo bažnyčioje ir skleiskite Šviesą. Suprantate? Būk tikras Krikščionis; tavo pastorius įvertins tave. Tikras, ištikimas, nuoširdus šventasis, bet kuris žmogus, kuris tiki Dievu, įvertins tokį žmogų. Taip!

²⁶ Taigi, dėkoju broliui ir jo žmonai, ir šiam surinkimui už šią progą. Teauga šis surinkimas; tebūnie čia Dievo palaiminimai,

ir tegu tai būna įrankis Dievo rankose daugelio šimtų žmonių išganymui prieš Viešpaties atėjimą. Ir visi kiti surinkimai—ar čia esantys surinkimų atstovai. . .

²⁷ Psalmių knygoje. . . Na, ši vakarą aš noriu trumpai pakalbėti išties neįprasta tema. Čia turiu nurašęs keletą Rašto vietų ir—ir pagalvojau, kad galbūt tai. . . Ši vakarą ruošiausi kalbėti ką kita, bet matau, kad laikas bėga, na, o aš nenorėjau pernelyg užtęsti, todėl atsiverčiau ir parinkau dar keletą Rašto eilučių. Noriu kalbėti tema *Paėmimas*. Suprantate?

²⁸ Na, mes tikime, kad bus paėmimas. Visi Krikščionys tuo tiki, tai yra Biblijos skaitytojai tiki, kad bus paėmimas.

²⁹ O dabar paimkime pagrindu, perskaitykime 25-ąją psalmę—turiu omenyje—atsiprašau—27-ąją psalmę, 1-5 eilutes.

VIEŠPATS yra mano šviesa ir mano išgelbėjimas; ko man bijoti? VIEŠPATS yra mano stiprybė; prieš ką man drebėti?

Kai nedorėliai — mano priešai ir piktieji — puola mane, norėdami suėsti, jie susvyruoja ir krinta.

Nors stovėtų prieš mane kariuomenė, nenusigąs mano širdis: nors ir karas kultų prieš mane, aš pasitikėsiu.

Vieno dalyko prašau, VIEŠPATIE, ir to vieno trokštu —gyventi VIEŠPATIES namuose per visas savo gyvenimo dienas, stebėti VIEŠPATIES grožį ir lankyti jo šventyklą.

Jis paslėps mane savo palapinėje nelaimės dieną: ir savo buveinės slaptoje vietoje paslėps mane; jis pastatys mane. . . ant uolos.

Teprideda Viešpats Savo palaiminimus skaitant Jo Žodį.

³⁰ Taigi, šiandien kalbant šia tema. . . O dabar, kai kurie iš jūsų galite turėti kitokį požiūrį nei mano, vis dėlto, kiek jūsų, esančių čia, tikite, kad Biblija moko apie Bažnyčios paėmimą? (Taip, pone! Teisingai! . . . ? . . .), bažnyčios sugavimas. Metodistai jūs ar baptistai, presbiteronai, kas bebūtumėte, sekmininkai, sugavimas įvyks.

³¹ Ir manau, kad kalbėdamas aš—aš tikrai neišeinu čia tam, kad pasakyčiau kažką, kas, mano manymu, patiktų žmonėms. Niekuomet taip nedariau. Išėjęs čia noriu kalbėti tai, ką jaučiu esąs vedamas pasakyti, tai, kas, mano manymu, padės jums, kažką, kas ir toliau palaikys jūsų pergyvenimą su Dievu, jei jūs Krikščionis, o jeigu jūs nesate Krikščionis, taip jus sugėdins, kad jūs tapsite Krikščioniu. Štai kokių tikslu visuomet stengiausi surikiuoti savo mintis — taip vesdavo Viešpats.

³² Taigi, mes esame perspėti, kadangi paskutinėmis dienomis iš šio mokymo bus šaipomasi. Jei jūs. . . Tiesiog paskaitykime

tai minutėlę. Tai yra II Petro, 3-čiame skyriuje. Dabar perskaitykime tai – 3-čias skyrius, 3-čia ir 4-ta eilutės. Pasižiūrėkime, ar ne taip ir yra.

Pirmiausia žinokite, kad paskutinėmis dienomis pasirodys šaipūnai, gyvenantys savo geiduliais,

Ir kalbantys: “Kur jo atėjimo pažadas?...nuo to laiko, kai užmigo protėviai, visa pasilieka kaip buvę nuo sutvėrimo pradžios”.

Mat jiems, to norintiems, yra paslėpta, kad nuo seno buvo dangūs ir žemė, iš vandens ir—ir per vandenį sutvarkyta Dievo žodžiu:

Todėl ir pasaulis...ano meto žuvo, vandeniui užtvindytas:

³³ Taigi, mes matome, jog ši tema yra taip nušviesta dėl to, kad pranašas čia pasakė, jog šiomis paskutinėmis dienomis pasirodys šitaip kalbantys šaipūnai. Suprantate? Tai išpranašauta. Priežastis, dėl kurios žmonės šiandien taip elgiasi...Na, jūs, žinoma, tikitės to, kadangi Biblijoje pasakyta, jog: “Paskutinėmis dienomis jie bus užsispyrę, pasipūtėliai, labiau mylintys malonumus negu Dievą, nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldantys, nekenčiantys to, kas gera, turintys dievotumo pavidalą, bet atsižadėję jo jėgos; šalinkis tokių”. Ar galime ieškoti Tiesos įsikūnijimo? Žinoma!

³⁴ Mozė nuėjo į Egiptą išvaduoti Izraelio vaikų vien tik su lazda rankoje patvirtinimui, Dangaus Dievas buvo už jo, jis darė stebuklus. Paskui jį ateina mėgdžiotojai ir daro tą patį, ką darė jis. Suprantate? Taigi, jie ateina paskui, po to, kai jis tai padarė pirmas. Tuomet jie gudrauja, nes mėgdžioja tai, ką darė jis, dėdamiesi originalu. Mes tuo įsitikiname. Taigi, jūs sakote: “Gerai, bet tai buvo Mozės laikais”. Tačiau Tas pats Raštas sako, kad jie vėl ateis paskutinėmis dienomis: “Kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir šie žmonės priešinsis Tiesai”. Matote? Mėgdžiojimai, visokie dalykai, kad tik prislėgtų žmones.

³⁵ Ir tuomet, jei šis įvyksiantis paėmimas...Ir viskas, kas yra Dievo Jo Žodyje, visuomet kažkas atsiskleidžia, kad suardytų tai, jei tik jiems pavyktų. Tai yra—tai yra—tai yra šėtono tikslas.

³⁶ Kaip štai brolis iš to Las Vegaso susirinkimo pasakė: “Šėtonas”, – pasakė, – “jo valdose buvo pasaulis ir—ir tai jo štabas”. Žinau, kad šėtonas yra šio pasaulio dievas. Kiekviena tauta po Dangumi jo kontroliuojama. Iš tiesų taip! Šis pasaulis priklauso šėtonui. Tačiau Jėzus jį nugalės. Kartą jis Jam jį pasiūlė, ir Jis atsakė; bet Jis pasakė—kadangi Jis žinojo, jog Jis jį pavaldės ateityje.

³⁷ Šaipūnai – prieš eidami toliau, trumpam apsistokime ties šiuo žodžiu. Šaipūnai. . . Tucstone maždaug prieš dvi savaites skaičiau laikraštį, kažkoks anglas iš Anglijos padarė pareiškimą – tai buvo laikraščio vedamasis – kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus nukryžiuavimas tebuvo tiktai apgavystė, susitarus Jėzui ir Pilotui, kad Jis atėjo tik tam, kad išsiauškintų—tiesiog kad išsiauškintų Save. Ir mes neturime kaip įrodyti jų klaidą, kadangi viskas nuo Dievo priimama per tikėjimą. Mes turime tuo patikėti. Taigi, jis tęsė, pavaizduodamas, kaip tai galėjo įvykti.

³⁸ Štai ne taip seniai toje didžioje šalyje, Londone, greičiau Anglijoje, kur Johnas Wesleyus ir Charlesas, ir daugelis tų ankstyvųjų dienų puikių pamokslininkų, Spurgeonas ir tie, kurie skelbė Evangeliją ūkininkų turguose ir visa kur, jie atmetė tą žinią jų dienai ir pažvelkite, kas jie šią dieną. Štai ši vakarą čia yra Broolis Williamsas ir kiti. Tai viena iš žemiausio lygio, degradavusių šalių pasaulyje. Vąžinėjau po pasaulį, tačiau niekur daugiau nemačiau tokio nepadorumo kaip—kaip—kaip Anglijoje. Tai. . . Billis Grahamas pasakė tą patį. Nagi jis turėjo savo žmoną išsivesti iš parko, kadangi parkuose viešai demonstruojamas tam tikras vyrų ir moterų elgesys. Nemačiau nieko, labiau žeidžiančio širdį už tai, kas darėsi Anglijoje, kuri turėjo progą ir kartą įvedė pasaulį į reformaciją. Tai tiesiog parodo jos nuopolį.

³⁹ Tačiau jūs matote, kas darosi: tės pačios žiniš, skelbtos tuomet, anglai stengiasi laikytis ir šiandien. Šiandien ji nesuveiks. Ji nesuveiks.

⁴⁰ Kaip būtų. . . Kas būtų buvę, jei Mozė būtų atėjęs ir atnešęs Nojaus žinią: “Mes pasistatysime arką ir plauksime Nilu”? Tai nebūtų suveikę. Mozei nebūtų suveikusi ir Jėzaus nešama žinia. O Wesleyaus nešama žinia nebūtų suveikusi Liuteriui, ar Liuterio – Wes- . . . žinia, atvirkščiai. O šiandien, paskutinė mes—mūsų didžiulė reformacija buvo Sekminės. Ir šiandien mes judame nuo ten, ir Sekminių žinia nebesusijungs su šia, kadangi tai jau kita diena. Tai visas Dievo Žodis, bet tai yra pastatas. Kaip ir kojos, rankos, kylant į viršų, formuoja Nuotaką paėmimui. Matote, Tai ne—neperkelia tų žmonių atgal; jie gyveno jiems atnešta žinia. Visi, kurie buvo Nuotakoje, išeis. Panašiai, kaip gyvybė praeina kviečio stiebu. Ji palieka kvietį—lukštą, tačiau kvietys formuojasi pats, kaip tas kviečio grūdas, nukritęs į dirvą.

⁴¹ Štai ne taip seniai skaičiau kažkokią vokiečio, užsiiminėjusio kritika, knygą; jis pasakė: “Visus pasaulio fanatikus pralenkia Williamas Branhamas”. Jis rašė: “Juk jis ne kas kitas kaip. . . Jis yra—jis yra burtininkas. Jis daro tokius dalykus. . .” Matote – žmogus, nežinantis. . .

⁴² Taigi, tas žmogus buvo kritikas. Jis netgi netikėjo Dievu. Jis pasakė: “Tai Dievas, kuris galėjo tamsiaisiais amžiais

sėdėti, susidėjęs rankas ant pilvo ir juoktis iš grupelės Krikščionių motinų, ir jo paties mokiniai buvo priversti—motinos su mažais vaikais ir visa kita, ir leido liūtams juos sudraskyti, nei piršto nepajudindamas”. Matote, kaip kūniškas protas, kaip išsilavinimas ir visa kita negali suprasti regėjimo? Tas kviečio grūdas turėjo kristi į dirvą.

⁴³ Kaip Jėzus turėjo žūti, kad prisikeltų, taip ir Sekminių bažnyčia turėjo kristi. Ji turėjo patekti į dirvą, į tuos tamsiuosius laikus. Bet koks kvietys, kuris—bet koks grūdas, nukritęs į dirvą, turi ten išgulėti tamsos laikotarpi, kad išaugtų. Jis pradėjo augti Martine Liuteryje. Iškyla per Wesleyų, į Sekmines; o dabar į—išsivysto į grūdą. Taigi, denominacinės sistemos, kurias jie paliko užpakalyje, jos yra stiebai. Štai ir viskas. Jos bus sudegintos, tos denominacinės sistemos. Bet tikri kviečių grūdai, išeinantys iš kiekvienos tų reformacijų, bus sugauti į Nuotaką. Jų visuma sudarys Nuotaką.

⁴⁴ Na, mes sužinojome, kad Anglijoje jie neseniai suvaidino nukryžiuojamą, grupę tų žmonių ilgiais—jaunuoliai ilgiais plaukais ir visa kita, rėkavo—vadino Jėzų “tėtušiu”, ir visoks kitoks šlamštas. Tokie padugnės. . .

⁴⁵ Na, jūs sakote: “Tai Londone, Anglijoje”. Pažvelkite, kas buvo praeitos savaitės laikraštyje čia, Amerikoje. Kažkoks didelis puikios mokyklos teologijos daktaras pasakė, kad nukryžiuavimas buvo klastotė, kad Jėzus tik siekė šitaip Save išaukštinti, kad Jis išgėrė mandragoros žolės nuoviro, ir tai. . . Apie ją mes randame Pradžios knygoje. Ji panaši į mariuanos žolę ar panašiai. Randama Rytuose. Ir jei jūs jos išgersite, užmigsite, galbūt jūs—tarytum jūs miręs, staiga nusilpęs, ir šitaip dvi ar tris dienas, laikinai.

⁴⁶ Jis sakė, kad kai jie Jam padavė actą su tulžimi, visai galimas dalykas, kad ten buvo mandragoros žolės nuoviras. Ir jie padavė Jam tai; Jis staiga nusilpo tarytum būtų numiręs. Jie neusė Jį į kapa, paguldė Jį tenai. O po dviejų ar trijų dienų Jis, žinoma, pabudo, gerai jausdamasis. Teigė, kad Jis nukeliavo į Indiją ir kažkur mirė normalia mirtimi. Mėgina suklastoti religiją. Pirmiausia, tas kritikas. . . Kas atsitiko su žmonėmis? Matote? Štai kokią dieną mes gyvename, — šaipūnai (suvokiate?), — tokią dieną, kad išsipildytų pranašystė.

⁴⁷ Dievas paskirstė Savo Žodį kiekvienam laikotarpiui. Ir kiekvienas iš tų laikotarpių turėjo tai paskelbti. Taip pat tam laikotarpiui iš anksto paskirti žmonės, kad įvykdytų tą Žodį. Kiekvieną kartą, skirdamas Savąjį Žodį, Jis skirdavo tam žmogų. Kai Jis paskyrė Mozės laiką, paskyrė ir Možę. Kai Jis paskyrė laiką Dievo Sūnui gimti, paskyrė ir Jį tam laikui. Kiekvienu laikotarpiu Jis skirdavo Savo žmones, iš anksto numatytus. Kaip Biblijoje pasakyta: niekas. . . Jei Dievas

begalinis, visa galintis, visa pajėgiantis, visur esantis, visa žinantis, na, Jis nuo pat pradžių viską žinojo. Todėl Jis žinojo...Nėra nieko negalimo; tai tik mes galvojame, kad yra...?. . .viskas juda. . .

⁴⁸ Atsigrėžkime į Jo Žodį ir pažiūrėkime, ką Jis daro, tuomet mes suprasime.

⁴⁹ Nagi, tik pagalvokime. Pirmiausia, jei tas tarnautojas būtų pamastęs – kai jie įpylė Jam į burną to acto su tulžimi, Jis išspjovė. Jis to neišgėrė, visų pirma. Suprantate? Tiesiog pasirodo šaipūnai. Kitas dalykas, kaipgi šis Jėzus iš Nazareto, kaipgi Jo gyvenimas atitiktų kiekvieną Senojo Testamento pranašystę? Kaip taip galėjo būti. Tai nebūtų įvykę be išankstinio Dievo paskyrimo. Jo gyvenimas atitiko kiekvieną Senojo Testamento pranašystę. Dar vienas dalykas: jei tie mokiniai šitaip Jį apgaudinėjo, kodėl tada visi mirė kankinio mirtimi? Ir netgi apaštalas Petras pasakė: “Apsukite mane žemyn galva; aš nevertas mirti kaip Jis”. Kaip. . . Jie, nusivedę Andriejų, įstrižai nukryžiavo. Kiekvienas jų užantspaudavo savąjį liudijimą krauju. Jie tikėjo Juo, mylėjo Jį ir atidavė savo gyvybę už Jį. Jei Jis būtų buvęs apgavikas, kaipgi jie būtų galėję tai padaryti? Suprantate, dvasinis pritaikymas, žmonės to nesupranta.

⁵⁰ Neseniai čia buvo didis žmogus, toks aukštas rabinas, kuris rašė apie Mozę, kaip jis perėjo Raudonąją jūrą, pasakė: “Iš tikrųjų tai buvo ne vanduo; vandenys niekuomet nepersiskiria”. Pasakė: “Kas gi ten buvo ligi pat kito Negyvosios jūros krašto, – ten buvo galybė nendrių, ir jis perėjo per vandenį–nendres, vandens nendres. Ten nebuvo jokio vandens, tiesiog galybė nendrių, jūra nendrių, per kurias jie ir perėjo”. Ir daug dvasininkų tuo tiki; jie–ir sutinka su tuo.

⁵¹ Štai neseniai pakilęs ir sugrįžęs pirmasis kosmonautas nieko panašaus į Dievą nematė. Tai sukretė dvasininkus. Jie galvojo, kad Dievas gyvena kažkur viršuje, už kokių šimto penkiasdešimt mylių. Va tai tau, kaip. . .Šio pasaulio išsimokslinimas ir išmintis pavertė bažnyčią nudriskusių piktžolių ryšeliu. Štai. . .Tai. . .

⁵² Švietimas ir švietimo sistema, mokslas ir civilizacija yra nuo velnio. Tai velnio civilizacija. Taip pasakyta Biblijoje. Mūsų būsima civilizacija neturės visiškai nieko bendra su šia civilizacija. Visiškai nieko bendra. Tai bus kitokia civilizacija. Į šią civilizaciją ir šį mokslinį pasaulį mes. . .Kuo daugiau mokslo–išsimokslinimo turime, tuo giliau įpuolame į mirtį, visa kas, pinklės pražudymui ir kitkas. Toje naujoje civilizacijoje nebus mirties, ligų, sielvarto ar kančios. Suprantate? Nieko panašaus ten nebus. Todėl ši civilizacija turės būti sunaikinta – nes ji nuo velnio.

⁵³ Iš Pradžios knygos 4 mes sužinome, kad Kaino tauta pradėjo civilizaciją, statydama miestus, miestelius ir t.t., kurdama muzikos instrumentus ir tapdama mokyta. O žmonės tolo nuo Dievo, vis dar būdami religingi. Bet kai pasirodė Seto tauta, jie pradėjo artėti—šauktis Viešpaties Vardo. Ak, kalba apie...?...

⁵⁴ Aš čia ne tam, kad užgaučiau kieno nors jausmus ar kažko prikaltėčiau apie bažnyčią. Ir jei jūs, esantys čia, priklausote šiai bažnyčiai, kalbu ne tam, kad užgaučiau jūsų jausmus, kadangi čia, kaip ir kitose bažnyčiose, daug puikių žmonių. Tačiau praeitą savaitę Shreveporte skaičiau katalikų bažnyčios pareiškimą. Ir mes matome, kur jie visi eina—į didįjį ekumeninį susijungimą ir taip toliau, tiksliai pildydami tai, kas pasakyta Biblijoje. Kaip tik taip...

⁵⁵ Taigi, mes sužinome, jie pasakė: “Ką gi, Biblija, kai kurie protestantai nori laikytis šios Biblijos. Nagi”, — pasakė, — “Biblija tiktai Knyga, bažnyčios istorija, ir Ji atsirado literatūroje maždaug tik prieš 250 metų. Bažnyčia buvo visuomet”. Pasakė: “Tai buvo bažnyčia, o ne Biblija, ir ta Biblija paprasčiausiai yra bažnyčios veiklos istorija”. Koks gudrus melas. Juk mes Bibliją turime tris tūkstančius metų. Senasis Testamentas buvo parašytas Raštuose šimtus metų prieš Kristaus atėjimą. Tai tiesiog velniška gudrybė.

⁵⁶ Ir mes išsiaiškiname, kad šią dieną, kai vyksta šitoks šaipymasis ir Biblijos išjuokimas, mėginama Ją išstumti... Dievas turi kažkaip teisti bažnyčią. Jis negali šitaip... Jie manęs negali sulaukyti gatvėje už tai, kad važiauvau trisdešimties mylių per valandą greičiu dvidešimties mylių zonoje, jei ten nėra jokio perspėjancio ženklo, kad man leista važiuoti tik dvidešimt mylių. Jis turi ten būti. Ir Dievas ruošiasi teisti bažnyčią—vieną dieną teis žmones. Mes tai žinome. Teismas artėja. Taigi, jei Jis ruošiasi teisti pagal katalikų bažnyčią, tai pagal kurią katalikų bažnyčią? Jei Jis ketina teisti pagal metodistus, tada baptistai pražuvę. Jei Jis teis pagal išpažįstančius vienybę, tuomet išpažįstantys dvejybę pražuvę. Matote? Pagal ką gi Jis ruošiasi teisti? Jis pasakė, kad teis pagal Kristų, o Kristus yra Žodis. Taigi, tai Dievo Žodis, pagal jį teis Dievas. “Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo Žodis. Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų... Tas pats vakar, šiandien ir per amžius”. Suprantate? Taigi, Jis teis pagal Savo Žodį.

⁵⁷ Taigi, dabar mes išsiaiškiname, kad šią dieną, kai jie stengiasi išstumti Bibliją, pripažįsta bažnyčią... Biblija, nenori jos—bažnyčia—tuo būdu jie gali susikurti bet kokią mokymą ar dar ką nors ir sekti tuo.

⁵⁸ Na, kaip esu kalbėjęs tą vakarą Shreveporte tose—komunijose, kai jie užmušdavo tą aukojamą avinėlį, per visas

septynias dienas pas juos neturėjo būti jokio raugo. Jokio raugo, jokios raugintos duonos. Viskas turėjo būti be raugo. Tai vaizdavo Septynis Bažnyčios Laikotarpius, kurie yra štai šioje knygoje. Ir jokio raugo, tai yra—kažkas sumaišoma su tuo. Pas mus sumaišyti mokymai ir denominacijos, ir visa kita su Žodžiu, ir vis dar mėginame tai vadinti Žodžiu. Jokio raugo neturi būti visas septynias dienas. Ir netgi to, kas valgoma šiandien, nesistenk palikti rytojui, sudegink tai prieš aušrą, kadangi ateina nauja žinia ir naujas dalykas.

⁵⁹ Suprantate, stenkitės nusitverti už to. Tačiau toks buvo bažnyčios požiūris. Vyksta prabudimas ir pirmiausia, ką jūs sužinote—maždaug po trejų metų jie sukuria iš to organizaciją. Denominacija sukuria organizaciją. Bet ar pastebėjote, kad šitai jau tęsiasi dvidešimt metų ir nėra jokios organizacijos. Ir nebus! Tai pabaiga. Kviečiai vėl grįžta į kviečius. Kviečiai grįžta į savo grūdus. Lukštas atskirtas. Ir kviečiai turi pabūti saulėje, kad subręstų.

⁶⁰ Ar ne keistas neseniai Rytinėje pakranteje įvykęs galingas užtemimas. Jie to nesuprato. Praeitą savaitę užtemimas vyko Texase. Jie negali to suprasti. Ar nesuvokiate, jog tai yra ženklas? Ar nežinote, kad šalys skyla? Izraelis savo gimtinėje ir šie ženklai rodo, kad mes esame prie pabaigos! Tuo pat metu įvyksta užtemimas, argi nežinote, kad tai tas pats ženklas, apie kurį pranašas pasakė—“Bet vakare turės būti Šviesa”, vakare nušvis Šviesa, kai vyksta užtemimai ir visa kita taip, kaip dabar. Tik pažvelkite, kaip užtemdyta.

⁶¹ Kaip tik štai atvyksta popiežius. Prisiminkite, maldykloje, kai tie—jūs turite įrašus—manau, visi pasiėmėte—kaip tą dieną Viešpats tiksliai parodė maldykloje, kur ir kaip bus tie Bažnyčios laikotarpiai. Ir aš tenai ant lentos nupiešiau tuos bažnyčios laikotarpius, kuriuos jūs matote nupieštus čia, knygoje. Argi Šventoji Dvasia nenusileido didžiuliame Ugnies Stulpe, argi Jis Pats nenupiešė jų ten, ant sienos, matant trims ar keturiems šimtams žmonių. Ir kaip tik, kai popiežius išvyko į čia, kažkaip užtemo mėnulis ir jie nufotografavo, tas pats buvo nupiešta ten, ant pakylės. Taigi, jis atvyko čia *13-tą*, nuėjo *13 žingsnių*, patarnavo *13-kai* komunjijos metu, tautai, kurios skaičius *13*, ir visur vyko užtemimai. Argi nematote, kur mes esame? Mes esame prie laikų pabaigos.

⁶² “Paskutinėmis dienomis pasirodys šaipūnai, kalbantys: ‘Niekas nepasikeitė nuo to laiko, kai mūsų tėvai užmigo’”. Tačiau, kai jūs pamatysite, jog prasideda šitokie dalykai, pakelkite savo galvą; pasiruoškite; bet kuriuo laiku gali kažkas įvykti. Kristus ateis Savosios Bažnyčios.

⁶³ Taigi, jie tuo netiki, kadangi tai yra...Tai...Jie—jie yra...Jie nesuvokia, jog jie ir yra tie, kurie išpildo Raštus. Žmonės, darydami tokius darbus ir kalbėdami tokius dalykus,

iš tikrųjų nesupranta, jog taip išpildo Raštus. Kaip mažai suprato vyriausias kunigas Kajafas ir visi tie kunigai, kurie šaipėsi ir darė juokus iš Jo—nesuprato, jog tas pats Dievas, apie kurį jie giedojo: “Mano Dieve, kodėl Mane apleidai (22 psalmė), jie pervėrė Mano rankas ir kojas . . .” Giedojo tai šventykoje, o Jis merdėjo ten ant kryžiaus, menkai tesuprato, ką daro. Netgi Jėzus meldėsi: “Tėve, atleisk jiems. Jie nežino, ką daro”. Kadangi Raštų buvo išpranašauta, jog jie išties bus akli.

⁶⁴ Ar žinote, yra išpranašauta, kad paskutinėmis dienomis protestantų ir katalikų bažnyčios bus aklos, taip pat ir ištisai Raštuose, su Kristumi, esančiu išorėje ir mėginančiu įeiti? “Nes tu sakai: Aš esu turtingas ir nieko man nebereikia, o nežinai, kad esi apgailėtinas, beturtis, skurdžius, nuogas ir aklas, ir to nežinai!” Apreiškimo 3. Štai kur jūs—vėl traukiate į apakimą, trypdami Dievo dalykus, lyg jie—jie nieko jiems nebūtų reiškę, šaipydami ir juokdamiesi iš to; taip Biblijoje ir pasakyta.

⁶⁵ Tačiau Bažnyčia, Nuotaka, paėmimas jai yra apreiškimas. Jai yra apreikšta, kad apreiškimas, tikroji Kristaus Nuotaka lauks paėmimo apreiškimo.

⁶⁶ Taigi, tai yra apreiškimas, nes apreiškimas yra tikėjimas. Tu negali turėti apreiškimo be tikėjimo. Tikėjimas yra apreiškimas, kadangi tai yra kažkas, kas tau atskleista. Tikėjimas yra apreiškimas. Tikėjimas yra kažkas apreikšta tau, kaip buvo apreikšta Abraomui, tai galėjo iššaukti kažką priešingą tam, kas buvo jam apreikšta, lyg ir nebūtų šitaip buvę. Taigi, tikėjimas . . . Štai, kas yra tikėjimas—tai Dievo apreiškimas. Bažnyčia pastatyta ant apreiškimo, pilnai visas kūnas.

⁶⁷ Štai prieš kelias savaites kalbėjau su puikiu baptistu tarnautoju. Jis priėjo padiskutuoti su manimi. Jis pasakė: “Man jūs patinkate kaip žmogus, tačiau”, — pasakė, — “jūs viską sumaišėte”.

Aš tariau: “Tuomet maldauju jūsų padėti man pasitaisyti . . .” Na, jis pasakė . . . “su Raštu”.

Jis pasakė: “Mes nepajėgsime, Broli Branhamai, susidoroti, pakol tiksliai, žodis po žodžio nesulyginsime su graikiškuoju ir tai patoliau”.

⁶⁸ Aš pasakiau: “O, pone, būkite atsargus”. Pasakiau: “Netgi bažnytiniame susirinkime Nikėjoje, gerokai anksčiau, po Kristaus mirties praėjus trims šimtams metų, jie vis dar svarstė, kuris graikų mokslininkas buvo teisus. Jūs negalite . . . Tai apreiškimas. Visuma yra . . .”

Jis pasakė: “Aš negaliu pripažinti apreiškimo”.

Aš paklausiau: “Tuomet kaip jūs galite pripažinti Kristų?”

Jis pasakė: “Na, Biblija sako: ‘Kas tiki yra—yra Jėzų Kristų, turi Amžinąjį Gyvenimą’”.

⁶⁹ Aš tariau: “Tai tiesa. Taip pat yra sakoma, kad joks žmogus negali pavadinti Jėzaus Kristumi, tiktai apreiškimu Šventosios Dvasios, kuri tai jam apreiškė”. Suprantate? Štai kur jūs — vėl atgal, kaip tik grįžtate prie apreiškimo. Tai turi būti apreikšta.

⁷⁰ Biblijoje... Kainas ir Abelis neskaitė Biblijos, bet Abeliui buvo atverta per tikėjimą, kuris yra apreiškimas. Abelis paaukojo geresnę auką negu Kainas, Dievas paliudijo, kad jis buvo teisus. Kai Jėzus klausė čia, Mato 16:17 ir 18... Mes neturime laiko tai perskaityti, bet jeigu norite, užsirašykite. Jis pasakė: “Kuo žmonės Mane, žmogaus Sūnų, laiko?”

Vienas iš jų pasakė. “Tu esi Mozė, Elias ar dar kuris”.

Jis paklausė: “O kuo jūs Mane laikote?”

⁷¹ Jis pasakė: “Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus”.

⁷² Jis pasakė: “Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė; Mano Tėvas, kuris yra Danguje, tau tai apreiškė. Ant šios uolos...” Dvasinio apreiškimo, Kas yra Dievas, Kas yra Jėzus, o Jis yra Dievo apreiškimas, Dievas kūne, apsireiškęs pasauliui. Jis buvo pasaulyje; Dievas buvo Kristuje, sutaikydamas pasaulį su Savimi, parodydamas, kas buvo Dievas žemiškajame kūne. “Tu esi Kristus, Pateptasis, Dievo Sūnus”.

⁷³ Jis pasakė: “Ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė, bet Mano Tėvas, kuris yra Danguje, tau tai apreiškė. Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią”, savalaikis Žodžio apreiškimas. “Aš pastatysiu Savo Bažnyčią ir pragaro vartai jos nenugalės”.

⁷⁴ Apreiškimo Knyga yra paskutinė Biblijos Knyga. Ji užantspauduota netikintiesiems. Ten, 22-ame Biblijos skyriuje, pasakyta: “Jeigu kas atims nors žodį nuo To ar pridės nors žodį, Aš atimsiu jo dalį iš Gyvenimo Knygos”. Mes suprantame, jog tuomet tikintiesiems Tai buvo duota pilnutinai. Ir tai atveria Apreiškimo Knygą ir parodo, Kas šios visos Knygos Autorius (į Jį žiūrима kaip į Alfa ir Omega nuo Pradžios iki Apreiškimo, Jėzus Kristus lygiai tas pats pilnai, iki galo), ir Pats atskleidžia Savo užbaigtą paslaptį ir Savo planus dėl būsimų Savo bažnyčios laikotarpių, buvusių užantspauduotų Septyniais Antspaudais.

⁷⁵ Taigi, Knyga buvo parašyta, bet atminkite, Ji buvo užantspauduota Septyniais Antspaudais. Ir šie Septyni Antspaudai neturėjo būti atskleisti, Apreiškimo 10, iki paskutiniojo žemiškojo angelo trimitavimo žemėje, Apreiškimo 10:7. Suprantate? “Bet paskutiniojo, septintojo, angelo Žinios trimitavimo dienomis, Dievo paslaptis bus baigta tame laikotarpyje”. Tai... Tai laikotarpis, kuriame mes gyvename.

⁷⁶ Mes visi žinome, jog gyvename Laodikėjos laikotarpyje. Niekuomet nebus kito laikotarpio; negali būti. Taigi, mes gyvename Laodikėjos Laikotarpyje, ir tie Septyni Antspaudai, kurie buvo užrašinę tą Knygą, yra paslaptis žmonėms ir turi būti atverti tą dieną. Tai Jis yra pažadėjęs. Taigi, tai nebus ne Žodyje, kadangi jūs negalite nei pridėti prie Žodžio, nei atimti nuo Žodžio. Tai visuomet turi likti Žodis. Tačiau apreiškimas yra tam, kad atskleistų To Tiesą, kas Tai yra, suderintų Tai su likusiu Raštu. Ir tuomet Dievas patvirtina, kad tai Tiesa.

⁷⁷ Įsidėmėkite, Dievui nereikia aiškintojo. Jis Pats yra Aiškintojas. Jis Pats aiškina, vykdydamas tai, ką Jis buvo sakęs, jog įvyks. Kaip pradžioje Jis pasakė: “Tebūnie šviesa!”, ir atsirado šviesa. Tai nereikalauja jokio aiškinimo. Tai buvo patvirtinta.

⁷⁸ Taigi, Jis Rašte šiai paskutinei dienai žadėjo tam tikrus dalykus. Nagi, štai kur tai buvo. Taip, kaip Jėzus buvo Dievo Sūnus. Jis žadėjo Jį atsiųsti. Kai Jis tuomet buvo čia, žemėje, ir žmonės Juo netikėjo, Jis pasakė: “Tyrinėkite Raštą, nes manote Juose turį Amžinąjį Gyvenimą; o Jie liudija apie Mane. Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, – netikėkite Manimi. O jeigu netikite Manimi, tikėkite darbais, kuriuos Aš darau; nes jie liudija, Kas Aš esu”.

⁷⁹ Na, o Wesleyaus laikotarpyje jo atliekami darbai liudijo, kas jis yra. Liuterio reformacijos laikotarpiu, na žinoma, tai liudijo, kas jis yra. Sekmininkų dienomis – dovanų gražinimas, dovanų atstatymas, kalbėjimas kalbomis, velnių išvaymas ir dovanos, na, tai ir paliudijo. Tai buvo ne juokai.

⁸⁰ Žmonės kalbėjo, kai tai prasidėjo. . . Aš skaičiau Sekminių istorijos knygas. Jie kalbėjo: “Tai negali ilgai tęstis; tai perdegis”. Tai vis dar dega. Kodėl? Kadangi jūs tam nesutrukdysite. Dievas sakė, jog taip bus. Tai – dalis Žodžio, ir niekas negali tam sutrukdyti. . . Ir tuomet, kai Nuotaka yra iššaukiama, kaip tu ruošiesi tam sutrukdyti? Tai – tikras Žodžio pasireiškimo apreiškimas. O mes ir gyvename tokią dieną. Šlovė Dievui! Jo Paties paslapties apreiškimas.

⁸¹ Taigi, paėmimas yra vien tik, šis paėmimas, apie kurį mes šnekame, yra vien tiktai Nuotakai. Prisiminkite, Biblija sako: “O visi kiti mirusieji neatgijo, iki pasibaigiant tūkstančiui metų”. Šis didysis paėmimas. . . Jei tai ne paėmimas, bičiuliai, kurgi tuomet mes esame? Ką ketiname daryti? Kokiam laikotarpyje gyvename? Kokį pažadą turime? Bus paėmimas. Biblija sako, kad bus; ir jis bus tiktai Išrinktiesiems, išrinktajai Damai, Nuotakai, tądien ištrauktai, Bažnyčiai.

⁸² Pats žodis *bažnyčia* reiškia “iššauktoji iš”. Ir kaip Mozė iššaukė tautą iš tautos, Šventoji Dvasia iššaukia Nuotaką iš bažnyčios. Bažnyčia iš bažnyčios, kiekvienos denominacijos nariai sudaro Nuotaką, Nuotakos Medį, tai yra juostoje,

Nuotakos Medis [IŠSTARTAS ŽODIS, 3 T. 15 Kn.—Red.]. Nuotaka, išeinanti, iššaukta... Ir ta vienintelė — tai Nuotakos Medis, greičiau, Nuotaka, — yra vienintelė, kuri bus paėmime, vien tiktai ji, niekas, išskyrus Nuotaką, išrinktoji, Dievui žinoma iš anksto, nuo pradžios, Tėvo dvasinis genas.

Leiskite man čia stabtelėti minutėlei, tai... Aš nerimauju, suprasdamas, jog teks užlaikyti—užlaikyti jus ilgiau.

⁸³ Bet atkreipkite dėmesį; pažvelkite! Ar visi žinote, jog gerokai anksčiau prieš jums gimstant, jūs buvote savo tėve kaip genas? Štai taip! Sėklos pradas buvo jūsų tėve, kilo iš vyriškosios lyties, ne iš moteriškosios. Svokiate? Moteriškoji lytis duoda kiaušinėli, pamatinę dirvą, bet pradas ateina iš... .

⁸⁴ Na, sakysime, mano tėve ar mano sūnuje, esančiame čia. Kai aš buvau šešiolikos metų, mano sūnus buvo manyje. Aš jo nepažinojau, tačiau jis ten buvo. Taigi, per pamatinę dirvą, per šventą santuoką, jis virsta mano atvaizdu. Aš jį pažįstu; galiu bendrauti su juo. Ir jis pasirodo kaip tik reikiamu laiku.

⁸⁵ Na, tu buvai... Jei tu turi Amžinąjį Gyvenimą, tai buvai Dievuje prieš atsirandant pasauliui. Tu esi dalis, Dievo sūnus, Dievo atributas. Jis žinojo tikslų tavo atėjimo laiką. Jis iš anksto tau paskyrė laikotarpį, kad užimtum tą vietą ir niekas kitas negali jos užimti... kiek apsimetimo ir kitko, tu turi būti ten, kadangi Jis žinojo, jog tu būsi ten. Taigi, tu pasirodei; dabar tu gali bendrauti su Juo, o to Jis ir nori. Jis trokšta bendravimo, kad būtų pagarbintas. Bet jei tavo gyvenimas ne visuomet buvo kaip atributas Dievuje, tu esi tik Krikščionybės imitatorius. Suprantate? Tokių bus milijardų milijardai, ir jie bus tik Krikščionybės imitatoriai.

⁸⁶ Štai ką neseniai stebėjau. Stebėjau Brolių Demosą Shakarianą, jie kryžmino galvijus, stebėjo mėgintuvėlių turinį, paimtą daktarų ir panašiai, sekė visa tai.

⁸⁷ Tiesiogiai patino išskyrose, kiekvieną kartą patinas išskiria apie milijoną užuomazgų. Tuo pat metu patelė duoda apie milijoną kiaušinėlių. Bet ar jūs žinote, jog iš visų tų judančių užuomazgų, iš milijono, tik vienas paskirtas gyventi, ir tik vienas kiaušinėlis vaisingas? Ir tas mažasis pradas slinks per kitus pradus, tiesiai per visus tuos panašius į jį mažus pradus, slinks per jų viršų, atsidurs čia, susiras tą vaisingą kiaušinėli ir įeis į jį. Ir tuomet visi kiti žus. Na, o kalbant apie skaištų gimimą, na, jis nėra toks baisiai paslaptingas, kaip—kaip fizinis gimimas, jis Dievo iš anksto paskirtas, iš anksto numatytas.

⁸⁸ Taigi, pačioje pradžioje, daug metų prieš prasidedant laikui, jūs, jei jūs esate iš naujo gimęs Krikščionis šį vakarą, tada tuomet jūs buvote Dievuje, savajame Tėve. Ir štai kodėl jums įėjus į šį gyvenimą ir išpažįstant Krikščionybę, viskas vyksta neteisingai, jūs stebitės, kodėl taip yra ir visa tai.

Jei... Jūs stebitės tuo. Bet vieną dieną kažkas paliečia jus. Kas tai? Tai gyvenimas, kuris buvo štai čia nuo pradžių. O jei...?...

⁸⁹ Štai mano pasakojimas apie ereliuką, kuris susirado—jo motina susirado ereliuką. Jūs girdėjote mane pamokslaujanti apie tai, kaip višta perėjo ereliuką. Bet ji... Jos įpročiai, stengiantis pamaitinti juos—tuos viščiukus, ereliukas negalėjo to suvirškinti, kadangi jis nebuvo viščiuku nuo pat pradžių, vis dėlto jis buvo vištidėje su viščiukais ir sekiojo juos. Bet ji kapstėsi diendaržyje, ir visi tie reikalai, o ereliukas negalėjo to pakęsti. Bet kiekvieną kartą, kai ji sukudakuodavo ir panašiai, visi tie viščiukai prieidavo, jis taip pat turėdavo ateiti.

⁹⁰ Bet vieną dieną jo motina suprato, jog buvo padėjusi du kiaušinius, o ne vieną. Kažkur turėjo būti kitas. Ji patraukė jo ieškoti. Skraidydama aplink, sukdamasi ratu, galų gale ji praskrido virš diendaržio ir surado savo mažylį. Ir ji suklykė jam. Jis suprato, jog tai kaip tik tas balsas. Štai ko jis laukė. Suprantate? Ir tuomet jis suvokė, jog nebuvo viščiukas; jis buvo erelis. Taip yra su kiekvienu, atgimusiu iš naujo Krikščioniui. Kai jūs ateinate, man nerūpi, kelioms denominacijoms priklausote, keliais vardais pasirašote knygas, ir visa kita, kai tikras Dievo Žodis patvirtintas ir tiksliai pateiktas jums šitokiu būdu, kaip tik tada jūs suprantate, jog esate erelis. Nes visas šis vištų kudakavimas: prisijunkite prie to ir prisijunkite prie *šito*, eikite *šiuo* keliu ir *anuo* keliu, — tai yra niekai. Tai tikras žodžio pridėjimas prie Žodžio.

⁹¹ Kai pradas patenka į patelės išcias, jis neima... Jūs—jūs netapote žmogiškuoju embrionu nuo savo tėvo, ir kas kita su šuns gemalu, kas kita su katės, kas kita su viščiuko; tai buvo pilnai žmogiškasis pradas. Ir Jėzaus Kristaus Kūnas, Nuotaka bus dalimi Jo Kūno, kuris bus... Jis buvo Žodis ir Nuotaka turės būti Žodžiu, Žodis, pridėtas prie Žodžio, pridėtas prie Žodžio. Liuterio Išteisinimas, Wesleyaus Pašventinimas, Sekminių Krikštijimas Šventąja Dvasia, dovanų atstatymas, o su tuo ir visa kita. Žodis turi būti ant Žodžio, pradas ant prado, gyvenimas ant gyvenimo, kad išreikštų pilną Viešpaties Jėzaus Kristaus Nuotakos atvaizdą.

⁹² Taigi, atminkite, jūs buvote atributas. O dabar reikalas tas, kad mums išsiaiškinus šiuos dalykus, jog Kristus ateina Savo Nuotakos, — kaipgi mes įeisime į tą Nuotaką? Štai kur klausimas. Daugelis sako: “Prisijunk prie mūsų bendruomenės”. Vieni reikalauja tam tikro krikšto. Reikalauja daryti *taip* ar *šitaip*. Vieni sakė, jog tu turi kalbėti kalbomis, kitaip to negausi; kiti sakė, jog nereikia kalbėti kalbomis. Tas sako, jog turi šokti Dvasioje. O *šis* sako, jog turi šaukti. *Šitas* — jog turi pajusti. Visa, visa tai yra gerai, o tuo pačiu ir viskas neteisinga. Kaip gali vyras, kuris—ar moteris, ar Dievo vaikas, kuris yra atgimęs iš Dievo Dvasios, neigti Dievo Žodį,

kai Pats Dievas išaiškino tai ir sako: “Šitai yra tai. Aš tai žadėjau; čia yra tai”, labai aiškiai parodydamas. Ką gi, jie yra apriboti, kad tai pamatytų. Suprantate? Kaip gali Kristus neigti Savo Žodį? Jei tavyje yra Kristus, Jis negali neigti Savo Žodžio.

⁹³ Tuomet kaip mes pateksime į šį Kūną? I Korintiečiams 12: “Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną”, vienos Šventosios Dvasios krikštu. Ir tai... Jei norite užsirašyti – I Korintiečiams 12:13: “Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti...” O Dvasia yra Kristaus Gyvenimas (teisingai?), Kristaus Gyvenimas. Ir bet kokios sėklos gyvybė – kaip ir Jis buvo Žodis Sėkla – duoda sėklai gyvenimą. Suprantate? Jei tas–jė tas gyvenimas yra sėkloje, ir šis Šventosios Dvasios krikštas nusileidžia ant jos, tai turi sėklai atnešti gyvenimą.

⁹⁴ Kaip neseniai Phoenixe jums sakiau, jog kalbėjau su Broliu Johnu Sharriatu. Buvau ten nuvažiavęs ir jis parodė man medį, citrinmedį. Jis buvo–jis buvo išauginęs galybę citrinų. Ir jis parodė man vieną medį, ant kurio augo aštuoni ar devyni skirtingi vaisiai. Aš paklausiau: “Broli Sharriatai, koks tai medis?”

Atsakė: “Apelsinmedis”.

Aš paklausiau: “Tai kodėl čia citrina ir mandarinas, ir greipfrutas?”

Jis pasakė: “Jie visi yra citrusiniai vaisiai, jie iškiepyti”.

“O”, – nusistebėjau, – “suprantu. Na, o jau kitais metais išaugs apelsinai”.

⁹⁵ “Bet, o, ne, kiekvienas medis ves savo–kiekviena šaka ves savo vaisius”. Daugelis jūsų, sodininkų, žinote šį citrusinių slėnį; ves savuosius.

⁹⁶ Jūs iškiepijate citrinmedžio šakelę į apelsinmedį, jis ves citrinas, kadangi tokia citrusinio vaisiaus prigimtis. Vis dėlto jis neves originalaus vaisiaus. Štai ką mes padarėme. Mes iškiepijome, priėmėme su mokymais ir taip toliau, ir kiekvieną iškiepijome. Kaip metodistas gali pagimdyti kitokį, ne metodistinį vaiką? Kaip gali kokia nors denominacija pagimdyti kitokį, ne denominacinį vaiką?

⁹⁷ Tačiau, jei tas medis kada nors išleis originalią šaką, ant jos augs apelsinai. Ir paskui, jei Dievas kažką daro Bažnyčioje, tai vėlgi bus originalu ir tiksliai pagal Žodį. Taip turi būti, kadangi gyvybė yra medyje ir jis veda pagal savo rūšį.

⁹⁸ Taigi, kai mes išsiaiškinome... Na, ta didžiulė bažnyčia ėjo per amžius, vesdama savuosius vaisius, o kai šakos neveda, jie jas nugeni. Šv. Jono 15... Niekuomet nenupjaunamas visas vynmedis, Jis nuima šakas, išpjauna jas, kadangi jos neveda vaisiaus. Ir–ir mes... .

⁹⁹ Jėzus vaisių nori Sau. Jo žmona turi pagimdyti tokį kūdikį kaip Jis. Tokiu atveju, jei jie neturi vaikų, Nuotakos vaikų, Žodžio vaikų, tuomet tai – denominacinis vaikas. Tuomet jos pirmoji meilė – pasauliui ir denominacijai, ji grįžo prie to. Jie negali duoti tikro, nuoširdaus, atgimusio iš naujo Krikščionio, kadangi ten nieko nėra, kad tokį pagimdytų.

¹⁰⁰ Tas pats, kai jūs imate citrinmedžio šakelę ir iškiepijate; ji išaugins citriną, tačiau ji negali išauginti apelsino, nes jo ten nebuvo iš pradžių. Bet taip buvo paskirta pradžioje, Dievo žinojimas iš anksto nulėmė tai, ir davė, ji turėjo išauginti apelsiną; ji negalėjo duoti kitko.

¹⁰¹ Štai taip yra su Gyvojo Dievo Bažnyčia. Kai ateina ta valanda, visi. . . Tegu tik Dievas ko nors imasi: visi susirenka žaislus ir dingsta. Suprantate? Taip buvo visuomet. Neseniai skaičiau Martino Liuterio istoriją. Joje sakoma, jog nebuvo taip sunku patikėti, kad Martinas Liuteris galėjo protestuoti prieš katalikų bažnyčią ir išsilaikyti; bet pasakyta, jog keistas dalykas, kad jis galėjo laikyti galvą aukščiau viso to fanatizmo, savosio po jo sukulto prabudimo ir nenukrypstamai laikytis savojo išteisinimo. Matote? Štai ir viskas, mėgdžiojimai ir visa kita atkrenta. . .

¹⁰² Pažvelkite į p. Semple McPherson, Aimee Semple McPherson, kurios maldykla štai ten. Kiekviena pamokslautoja buvo jų įtakoje ir taip pat traktavo Bibliją, tiesiog–tiesiog kūniški mėgdžiojimai. Jie negali būti originalūs. Bažnyčios negali būti tokios. Tegu mieste tik viena bažnyčia ką nors išigyja, kita negali tvertis, kol irgi to neigyja. Suprantate? Jie nebeoriginalūs. Dievo Žodis originalus. Tai – Žodis ir Jis turi duoti Savąją–Savąją rūšį Savuoju laiku, Tėvo Dievo paskirtu, nulemtu iš anksto.

¹⁰³ Taigi, kaip mes įeisime į Bažnyčią? Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į šį vieną Kūną, Kristaus Kūną, kuris yra Nuotaka, Žodis. Taip pakrikštyti Šventosios Dvasios.

¹⁰⁴ Na, o dabar atkreipkime dėmesį ar mes esame paskutiniame laikotarpyje, ar ne. Mes išsiaiškinsime, jei atsiversime atgal, Pradžios knygą, apie, o, ko gero, 5-ąjį skyrių–jūs taip pat galite atsiversti Luko–ir sužinoti, jog Enochas buvo septintasis nuo Nojaus. Enochas. . . Čia užkliūna gyvatės sėkla, nes jeigu Kainas buvo Abelio sūnus, tuomet jis buvo aštuntas. Jūs suvokiate? Tačiau Biblijoje niekur nėra pasakyta, kad Kainas buvo Abelio sūnus–ar kad Kainas–ar kad Kainas buvo Adomo sūnus, kadangi Biblijoje pasakyta, jog jis buvo nuo piktojo. O Adomas nebuvo piktasis. Suprantate? Tas buvo nuo piktojo.

¹⁰⁵ Taigi, čia mes įsitikiname, jog Enochas buvo septintasis nuo Nojaus, kuris buvo bažnyčios laikotarpio simbolis. Na, o visi kiti šeši, prieš jį buvę, mirė, tačiau Enochas buvo

perkeltas, Enochas buvo paimtas, septintasis, parodydamas, jog Septintajame Bažnyčios Laikotarpyje įvyks paėmimas. Taigi, nelieka abejonių, jog mes esame Septintajame Bažnyčios Laikotarpyje. Mes visi tai žinome.

¹⁰⁶ Taigi, Septintajame Bažnyčios Laikotarpyje įvyks paėmimas. Visi kiti šeši mirė. Tačiau Enochas buvo perkeltas, nes jo nebeliko; Dievas jį pasiėmė. Bet paimtas Enochas buvo visu kitų, mirštančiųjų, simbolis, tačiau laikų pabaigoje Nuotaka bus iššaukta iš (paėmimas, be mirties)—bus iššaukta iš Septintojo Bažnyčios Laikotarpio. Dabar mes patvirtiname šio amžiaus tikrumą. O, vaje! Dabar gerai įsigilinkime. Suvokiate?

¹⁰⁷ Dabar, Apreiškimo 10:7 – taip pat Septynių Bažnyčios Laikotarpių simbolis, tą didžiulę Knygos paslaptį atskleidė septintojo angelo Žinia.

¹⁰⁸ Taigi, ties visu tuo yra Pasiuntinys, ir pasiuntinys žemėje. Anglų kalbos žodis *angelas* reiškia “pasiuntinys”. Ir septintojo angelo Žinioje, jam vykdant savo—skelbiant savo tarnavimą, tuomet, kai jis pradeda trimituoti savo tarnavimą, ne kai jis pradėjo... Jėzus, kai Jis pradėjo, Jis pradėjo ligonių ir kenčiančių gydymu. “Ir, o, tas didysis Rabis, Jis yra pranašas!” Ir visi norėjo, kad Jis atvyktų į jų bažnyčią, tačiau, kai vieną dieną Jis atsisėdo ir pasakė: “Aš ir Mano Tėvas esame Viena”, – tai buvo kas kita. Tai buvo kas kita. “Jei nevalgysite žmogaus Sūnaus kūno ir negersite Jo Kraujo, neturėsite savyje Gyvybės”. “Na, juk Jis kraugerys”. Matote, suvokiate? Tai buvo kas kita. Jis to nepaaiškino. Jie jau matė pasireiškimą, Dievo Žodžio Jo laikotarpiui patvirtinimas buvo realus ir įrodė jiems, kad Jis buvo to laikotarpio Pasiuntinys. Ir Jam nieko nereikėjo aiškinti.

¹⁰⁹ Tie mokiniai galbūt nebūtų sugebėję to paaiškinti, tačiau jie patikėjo, nežiūrint, galėjo jie tai paaiškinti ar ne. Jie laikėsi ištis ramiai ir tikėjo tuo. Kaip jie būtų galėję paaiškinti, jei ruošėsi valgyti Jo kūną ir gerti Jo kraują? Na, jiems tai buvo neįmanoma, tačiau jie tuo tikėjo, nes buvo iš anksto paskirti. Jėzus pasakė, jog išsirinko juos prieš pasaulio sukūrimą. Matote? Jie tuo patikėjo. Galėjo tai paaiškinti ar ne, jie vis tiek tuo tikėjo.

¹¹⁰ Dabar sekite! Taigi, Septintajame Bažnyčios Laikotarpyje, kai pradeda trimituoti septintasis angelas, būtent tada Dievo paslaptys turėjo išaiškėti. Antspaudai, kuriuos, kuriuos reformatoriai... Jie neturėjo laiko... Nei Liuteris, nei Wesleyus negyveno pakankamai ilgai, laikotarpiai nepakankamai ilgai tęsėsi. Tie reformatoriai nešė tos dienos žinią, o žmonės pasičiupo ir denominavo ją. Kas tai?

¹¹¹ Jūs niekuomet nenugalėsite gamtos. Gamta visuomet pasireiškia. Dievas juda į ištisumą su gamta. Taip turi būti.

Kaip saulė, saulė pakyla ryte; gimsta kūdikėlis. Ji silpna, neturi pakankamai kaitros. Dešimta valanda, pabaigia mokyklą. Vidudienis, išlieja į gyvenimą. Trys valandos po pietų, sensta. Penkios valandos, miršta, vėl sena ir silpna, grįžta į kapą. Ar tai jau galas? Kitą rytą ji vėl pakyla. Suprantate?

¹¹² Pažvelkite į medžius, kaip jie skleidžia lapus, kaip jie viską atlieka. Na, mes žinome, jog lapai nukrenta nuo medžio, grįžta. . . . Kas? Gyvybė nusileidžia į medžio šaknis. Ar tai jau galas? Kitą pavasarį grįžta nauja gyvybė.

¹¹³ Taigi, stebėkite bažnyčias, kaip tas pats buvo daroma reformacijos metu. Jis sudygsta. Tas kviečio grūdas nukrito į dirvą ir numirė tamsiojo laikotarpio persekiojimų metu. Jis pateko į dirvą. Jis turėjo mirti. Bet kuris dvasinis žmogus gali tai suprasti. Kol ta sėkla nenumiršta ir nesutrūnija, tol ji tik laukia. Ji turėjo patekti į žemę tamsiuoju laikotarpiu. Ji ten gulėjo, trūnijo ir išaugo dviem mažais Liuteronų bažnyčios lapeliais. Liuteronų bažnyčia išleido daugiau lapelių – Zvinglį ir taip toliau. Iš to išaugo į spurgą, kuriuo buvo Johnas Wesleyus, didysis misionierių laikotarpis. Krito atgal. Iš ten atėjo tas apgaulingas laikotarpis, Sekmininkiškas laikotarpis. Tas kviečio grūdas, kuris. . .

¹¹⁴ Ar kas nors esate auginęs kokius nors kviečius? Patikrinkite tuos kviečius. Kai pasižiūrėsite į juos. . . Kai nueinate ten ir sakote: “Aš turiu kviečių”. Panašu, kad ten kviečiai; išlukštenkite atidžiai ir pasižiūrėkite: jūs neturite visiškai jokių kviečių. Pas jus lukštas. Argi Jėzus mūsų dėl to neperspėjo Mato 24:22–24, jog paskutinėmis dienomis tos dvejios dvasios bus taip arti viena kitos, kad suklaidentų išrinktuosius kviečius, jei tai būtų įmanoma. Suvokiate? Taigi, būkite budrūs, tai nesėjas.

¹¹⁵ Taigi, Gyvybė, kuri iškyla per Liuterį, buvo tai, kas tapo Wesleyumi. Gyvybė, kuri išeina iš Wesleyaus, yra tai, kas tapo Sekminėmis. Gyvybė, išeinanti iš Sekminių, sukuria kviečius. Tačiau jie yra nesėjai. Suprantate? Tikroji Gyvybė pereina per ten. Žinia pereina kiaurai, bet ji sudaro varpą kviečio viršuje. Štai dėl ko kviečiai išdygsta ir pateikia visumą paėmimo viršūnėje. Nuotaka išeina iš kiekvieno laikotarpio, bet denominacinis stiebas žūsta, išdžiūsta ir žūsta.

¹¹⁶ Ar pastebėjote, kaip dabar, paskutinėmis dienomis, tai pradeda atsitraukti? Kai tie kviečiai pradeda augti, lukštas atsiskiria. Pažvelkite į tą mažytį kvietelį. Praskleiskite šitaip, atidžiai išžiūrėkite ir stebėkite; ogi ten – kviečio daigelio užuomazga. Jums prireiks mikroskopo, didinančio trisdešimt kartų, kad galėtumėte pamatyti tą kviečio daigelio užuomazgą. Suprantate? Jis dar ten giliai, bet jau pradeda augti. Taigi, tas lukštas turi būti ten tam, kad suteiktų prieglobstį ir duotų

galimybę išeiti. Bet kai jis pradeda augti, o Žinia pradeda sklisti, tuomet lukštas atsitraukia. O gyvybė išeina iš to lukšto tiesiai į kvietį. Auga toliau. Taip vyksta kiekviename laikotarpyje. Tai tiesiog—tai tiesiog negali nugalėti gamtos; tai... Tai yra Dievo ištisumas, taip Jis veikia. Taigi, laikotarpis, kuriame mes dabar gyvename, yra Septintasis Bažnyčios Laikotarpis.

¹¹⁷ Štai, pabaigoje viskas turi būti išreikšta kviečio grūde. Dar grįžta... Na, jei jūs atsiversite Luko 17-tą skyrių ir 30-tą eilutę, — Jis pasakė: “Kaip buvo Sodomos dienomis, šitaip bus ir žmogaus Sūnui ateinant, kai žmogaus Sūnus pradės Save apreikšti”. Kas yra apreikiama? Savuoju apreikimu Jis atskleidė žmonėms, kas Jis yra šią dieną, Žodis, tapęs žinomu tai dienai, apreiktas žmonėms per Šventosios Dvasios pasireiškimą, darydamas, kad Jėzus gyventų tarp mūsų.

¹¹⁸ Ir atminkite — Jis buvo čia kaip Žmogus, Žmogus. Jis pasakė: “Kaip buvo”. Taigi, Jis skaitė tą pačią Bibliją kaip ir mes, Pradžios knygą. Na, mes pastebime, kad tame Pradžios knygos skyriuje, apie kurį kalbėjo Jėzus... Mes įsitikiname, kad ten Jis, nusišukęs nuo palapinės, o Sara viduje, Jis pasakė—Jis paklausė. Ir ji nepatikėjo, kad įvyks tai, kas ir turėjo įvykti. Jis tarė: “Na, Abraomai, Aš aplankysiu tave tam tikru gyvenimo momentu”. Suprantate? Ir Sara palapinėje susijuokė iš to. Jis tarė: “Kodėl Sara juokėsi palapinėje, sakydama: ‘Kaip tai gali įvykti?’” Jėzus pažadėjo, o tai buvo Jis; Abraomas pavadino Jį *Elohim*, Visagaliu. Tai buvo Jis.

¹¹⁹ Taigi, Biblija pranašauja, jog tai vėl sugrįš paskutinę dieną. Taip pasakė Jėzus. Ir kai jūs pamatysite šitai prasidėjus, tik atminkite, kai tai prasidės, tuomet tai—žinokite, jog tas laikas — čia pat.

¹²⁰ Pažvelkite į patį pasaulį. Pasižiūrėkite į pasaulį — Sodoma, jei kada buvo tokia Sodoma. Pažvelkite į žmones — ištvirke šitokiuose ištvirtavimuose. Jų mintys ištvirtusios. Jie net nežino, kas tai yra paprastas padorumas. Pasižiūrėkite į palaidūnus, homoseksualistus ir visus kitus. Pažvelkite į mūsų moteris — koks šėlsmas. Žiūrėkite, koks nepadorumo, amoralumo šėlsmas mūsų moterų tarpe, ne tiktai mūsų... Jūs sakote: “Tai metodistės”. Tai ir sekmininkės. Apskritai.

¹²¹ Pažvelkite į mūsų vyriškius; jie prikimba... Vietoj Dievo Žodžio jie prikimba prie kažkokių denominacijos tradicijų, vietoj to, kad išeitų, kai pamato, jog Dievas Save pilnai atskleidžia. Priežastis — jie akli ir negali to pamatyti. Jie niekuomet to nepamatys.

Nagi, stebėkite, kas čia vyksta, nors mes ir skubame. Ko gero, ta dama nori, kad mes jau baigtume; mačiau, ji mojo, panašu, kad ji nori, jog mes išeitume, todėl geriau paskubėsime.

¹²² O dabar atkreipkite dėmesį: Enochas, Bažnyčios tipas. Jis taip pat buvo Septintojo Bažnyčios Laikotarpio tipas. Ar galite tai suvokti? Septintasis Bažnyčios laikotarpis... Atkreipkite dėmesį, trimituojant... .

¹²³ Kiek tiki, jog buvo septyni pasiuntiniai septyniems...? O, mes visi tuo tikime, jei tikime šia Biblija. Jei netikime Biblija, žinoma (suprantate?), netikime ir tuo. Tačiau ten buvo... .

¹²⁴ Taigi, mes gyvename Septintajame Bažnyčios Laikotarpyje. Ir jeigu Biblijoje pasakyta, jog šis Septintasis Bažnyčios Laikotarpis... Kai Septintojo Bažnyčios Laikotarpio pasiuntinys pradeda trimituoti savo Žinią, kad paslaptys apie visokius dalykus, paslėptus per amžius, tuo metu bus atskleistos. Ir štai mes matome: žmogaus Sūnus ateina tarp Savo žmonių ir veikia, patvirtindamas Savo Žinią lygiai taip, kaip Jis buvo sakęs. Štai ką mes pastebime šiame paskutiniame laikotarpyje.

¹²⁵ Dabar... Ir septynios sargybos, lyg septynios sargybos, viena ateina... Jis neatėjo pirmąją, antrąją, trečiąją, ketvirtąją sargybą, tačiau atėjo septintąją sargybą. Tai buvo Enochas, septintasis, perkeltasis, ir Nojus, Žydų likučio simbolis, bus pergabentas.

¹²⁶ Taigi, Biblijos laikais—kalbant apie sargybas—Biblijos laikais naktys nebuvo suskirstytos valandomis. (Dabar klausykite atidžiai, kadangi paskubėsime, nes reikia atlaisvinti patalpą.) Ne, Biblija nebuvo suskirstyta—tai yra, naktis nebuvo suskirstyta valandomis Biblijos laikais; ji buvo suskirstyta sargybomis.

¹²⁷ Buvo trejos sargybos. Taigi, pirmoji sargyba prasidėdavo—nuo 9:00 iki 12:00; antroji sargyba prasidėdavo nuo 12:00 iki 3:00, ir trečioji nakties sargyba buvo skaičiuojama nuo 3:00 iki 6:00. Tuo būdu mes turime tris, tris trejetus, tai yra, devynis,—nepilną skaičių. Na, o mes grįžtame prie septynių paėmimui, kuris įvyks, tikiu, tarp 6:00 ir 7:00 valandos—ar 6:00 ir 9:00 valandos kurį nors rytą. Nes Viešpaties trimitas trimituos... .

Šviesų ir saulėtą rytą mirę Kristuje pakils,
Prisikėlimo šlove Jis pasidalins;
Kai išrinktieji susirinks savuos namuos ten,
danguje,
Kai pašauks mus iš eilės, aš būsiu ten.

¹²⁸ Žodis *paėmimas* Biblijoje iš viso net nepaminėtas. Tai mes jį ten patalpinome. Biblijoje pasakyta: “Pagauti, buvo pagauti”. Apie šį didįjį paėmimą, įvyksiantį paskutinėmis dienomis, mes skaitome II Tesalonikiečiams ar I Tesalonikiečiams. Štai išiklausykite. Mes pradėsime čia, 13-tąją eilutę.

...Aš nenoriu, kad jūs...nežinioje, broliai, dėl užmigusiųjų ir nusimintumėte kaip kiti, kurie neturi vilties.

Jeigu tikime...Kristus mirė ir prisikėlė, tai ir tuos...kurie užmigo Jėzuje, Dievas atves kartu su juo.

Ir...mes tai sakome jums Viešpaties žodžiu, jog mes, gyvieji, išlikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralengsime... (tai yra, šis žodis pralengti reiškia "sukliudyti"). . . užmigusiųjų.

Nes pats Viešpats nužengs... (Dabar klausykite atidžiai)... .

...pats Viešpats nužengs iš dangaus, nuskambėjęs šauksmui, arkangelo balsui ir... Dievo trimitui: ir mirusieji Kristuje prisikels pirmiausia:

¹²⁹ Taigi, noriu, kad jūs atkreiptumėte dėmesį į štai dabar vykstantį didžiulį dalyką. Nepraleiskite to. Suprantate? Na, stebėkite, čia, II Tesalonikiečiams, Žodis sako, jog yra trys dalykai... Atkreipkite dėmesį: nuo 13-tos iki 16-tos eilutės paminėti trys dalykai, turintys įvykti prieš pasirodant Pačiam Viešpačiui. (O dabar greitai, nes turime baigti. Taip?) Pirmiausia, kas įvyksta, stebėkite: šauksmas, balsas, trimitas. Dabar perskaitykime ir pažiūrėkime ar teisingai. Suprantate?

Nes pats Viešpats... (16-ta eilutė)... nužengs iš dangaus, nuskambėjęs šauksmui, arkangelo balsui ir... Dievo trimitui:...

¹³⁰ Įvyko trys dalykai: balsas—šauksmas, balsas, trimitas turi nuskambėti prieš pasirodant Jėzui. Taigi, *šauksmas*. Jėzus, nužengdamas, Jis—Jis—Jis atlieka visus tris. "Šauksmas", kas yra "šauksmas"? Tai — pirmiausia paskelbiama Žinia, gyvoji Gyvenimo Duona, gimdanti Nuotaką.

¹³¹ Taigi, Dievo savi keliai, ir Jis niekuomet nekeičia Savo veikimo taktikos. Jis niekuomet nekeičia Savo... Jis yra nesikeičiantis Dievas. Amoso 3:7 Jis yra pasakęs, jog Jis nieko nedarys žemėje, neapreiškęs to Savo tarnams pranašams. Ir Jis padarys lygiai taip, kaip Jis yra pažadėjęs.

¹³² Taigi, mes praėjome per bažnyčios laikotarpius, bet mums pažadėta, jog paskutinėmis dienomis, pagal Malachijo 4, jog į žemę vėl sugrįš pranašas. Teisingai! Atkreipkite dėmesį į jo būdą ir į ką jis bus panašus. Jis... O, jis... Dievas tą dvasią panaudoja penkis kartus: kartą Elijuje, Eliziejuje, ir Jonas Krikštytojas, Bažnyčia iššaukiama, ir Žydų likutis; penki kartai, malonė, J-e-z-u-s, t-i-k-ė-j-i-m-a-s, ir tai yra malonės skaičius. Suvokiate? Gerai.

¹³³ Taigi, atminkite, Žinia pažadėta. Ir kai visos tos paslaptys buvo taip supintos būrelio bažnytininkų, prireiks tiesaus pranašo nuo Dievo, kad atskleistų jas. Kaip tik tai Jis ir žadėjo padaryti. Matote?

¹³⁴ Dabar atminkite, Viešpaties Žodis ateina pranašui, ne teologui, o pranašui. Jis yra Dievo Žodžio atšvaitas. Jis nieko negali pasakyti; jis negali pasakyti savo paties minčių; jis gali kalbėti tik tai, ką apreiškia Dievas. Net pranašas Balaamas, kai mėgino parsiduoti—parduoti savo teise; jis pasakė: “Kaip gali koks nors pranašas sakyti tai, ko Dievas neįdėjo į jo lūpas?” Dievas padaro taip, kad tu negali pasakyti nieko kito. Tu jau taip užgimęs.

¹³⁵ Ne daugiau, nei tu gali. . . Ar gali sakyti: “Aš—aš negaliu atmerkti akių”, kai tuo tarpu žiūri. Suprantate? Tu gali. Tu negali neištiesyti savo rankos, jei gali. Suvokiate? Tu negali būti šunimi, jei esi žmogus. Suprantate? Tu tiesiog taip sukurtas ir visą laiką Dievas turėjo—amžiais per Izaiją, Jeremiją, ir—ir visus—Eliją, — visais praėjusiais amžiais, kai būrelis bažnytininkų viską sumaišė, Jis atsiųs pranašą, pakels jį iš niekur. Jis nepriklauso nuo jokių jų sąlygų ir kalba Jo Žodį, atšauktas iš veiksmo vietos ir išėjęs, tiesiog atšiaurus Dievo Tiesos žmogus.

¹³⁶ Ir tai visuomet. . . Būdas, kuriuo tu gali su juo kalbėtis, Jis pasakė: “Jei tarp jūsų bus dvasinis žmogus arba pranašas. . .” Taigi, pranašas. . . Yra toks dalykas kaip pranašystės dovana bažnyčioje, tačiau pranašas yra iš anksto paskirtas ir iš anksto numatytas tam tikrai valandai. Suvokiate? Taip, pone!

¹³⁷ Na, o jei vyksta pranašavimas, du ar trys turi nustatyti ir nuspręsti, tiesa tai ar ne, prieš pateikiant tai bažnyčiai. Tačiau niekas nenustatinėjo prieš pranašą, kadangi jis buvo—jis buvo absoliučiai Dievo Žodis. Jis buvo tas Žodis savajame laikotarpyje. Jis matė Dievą, atspindi. . .

¹³⁸ Na, o jei Dievas pažadėjo vėl mums tai atsiųsti paskutinėmis dienomis, išvesti Nuotaką iš tos bažnytininkų maišaties, ir. . . Vienintelis būdas tai padaryti. Tai niekuomet nebus padaryta. . . Bažnyčia negali priimti Kristaus. Mes. . . Sekmininkai, mes negalime nešti šios Žinios, esant šiandieninei bažnyčios būklei. Kaip mes ketiname išsilaikyti paskutiniu laiku, kai šiandien jie yra tokioje būklėje, kai vieni prieš kitus nusistatę ir visa kita, ir taip bažnytiškai. O, gailėstingume. Tai maišatis. Tai jau pražuvo denominacijose. Kiekvieną kartą prašau kokie istoriko, jog pasakytų ką kita. Kiekvieną kartą, kai žinia būdavo paskelbiama žemėje ir kai tik jie padarydavo iš jos organizaciją, ji iškart užgesdavo. Ir su Sekminėmis buvo padaryta tas pats, kai jie visi. . . Sekminės, išeinančios iš. . .

¹³⁹ Jūs, Dievo Asamblėjos, kai jūsų proseneliai ir prosenelės išėjo iš tų organizacijų ten, tame General Council, šaukė ir

garbino Dievą, ir pasisakė prieš tuos dalykus; o jūs kaip tas šuo sugrįžote prie savo vėmalo ar kiaulė prie savo purvyno, darydami tą patį, ką darė jie; o dabar taip bažnytiškai užrakinote savo širdį, ir tu turi turėti nario bilieta, kitaip vargu ar bendraus su tavimi.

¹⁴⁰ O jūs, išpažįstantys vienybę, Dievas jums davė žinią, panašią į šią ir vietoj to, kad judėtumėte pirmyn, liktumėte nuolankūs ir eitumėte pirmyn, jūs atsipalaidavote ir susiorganizavote į grupę. Ir kurgi dabar jūs visi esate? Tas pats kubilas. Tiksliai! O Dievo Dvasia veikia. “Aš, Viešpats, sodinsiu; Aš laistysiu jį dieną ir naktį, kad kas . . .”

¹⁴¹ Jis iš anksto paskyrė, kad įvyktų šie dalykai, ir Jis tai turi atsiųsti. Pirmas dalykas, Jam pradedant žengti iš Dangaus, yra šauksmas! Kas tai? Tai Žinia, kad surinktų žmones. Pirmiausia ateina Žinia. Taigi: “Žibinto taisymo metas. Kelkitės ir taisykite savuosius žibintus”. Kelinta tai buvo sargyba? Septinta, ne šešta, o septinta. “Štai Jaunikis ateina. Kelkitės ir taisykite savo žibintus”. Jos taip ir padarė. Kai kurios pastebėjo, kad jų žibintuose nėra jokio aliejaus. Suprantate? Tačiau tai yra žibinto taisymo metas. Tai Malachijo 4, laikas, kai jūs ateinate. . . Tai Luko 17. Tai—tai Izaijo. . . Visos tos pranašystės, galinčios—tobulai pateiktos Raštuose tai dienai, matome jas veikiant kaip tik ten. Nėra. . .

¹⁴² Stebėkite, kaip tai vyksta, mielas mano Broli, Sese, Dievas Danguje žino, jog galėčiau numirti dabar ant šios pakyls, tu—tu tiesiog dar truputį turi pavaikščioti. Aš. . . Tai tiesiog. . . Tai didinga. Kai pamatysite Dievą, nužengiantį iš Dangaus, stovintį priešais žmonių grupes, stovintį ten, ir pasirodantį taip, kaip Jis visuomet darydavo. . . Ir tai Tiesa, šitai atveria Biblija. Suprantate? Štai kur mes!

¹⁴³ O denominacinė sistema mirusi. Ji pražuvusi. Ji niekuomet nepakils. Ji bus sudeginta. Taip jūs darote laukuose su lukštais. Bėkite nuo to. Įeikite į Kristų. Nesakykite: “Aš priklausau metodistams!”; “Priklausau baptistams!”; “Priklausau sekmininkams!” Įeikite į Kristų. O jei tu esi Kristuje, tai čia nėra parašyto žodžio, kuriuo tu netikėtum. Man nesvarbu, ką kiti sako. Ir tuomet Dievas tai parodo, kadangi tu. . . Kas atsitinka, kai Jis išlieja Dvasią ant Žodžio? Panašiai kaip liejant vandeniu sėklą. Ji gyvens ir ves pagal savo rūšį.

¹⁴⁴ Jūs kalbate: “Aš pakrikštytas Šventąja Dvasia”. Tai nereikia, kad jūs išganytas, toli gražu ne.

¹⁴⁵ Paklauskite: jūs esate triasmėnė būtybė. Jūs esate. . . Štai šiame bičiulyje yra siela; po to — dvasia; paskui — kūnas. Na, jūs turite penkis šio kūno jutimus, kad galėtumėte bendrauti su žemiškaisiais namais. Jie nesisieja su visu kitu. Jūs turite penkis dvasios jutimus: meilė, sąžinė ir panašiai. Štai tame jūs ir gyvenate. Šitai yra tai, kas jūs esate.

¹⁴⁶ Argi Jėzus nesakė, jog lietus lyja ant teisiųjų ir neteisiųjų? Pasodinkite piktžolę ir kvietį, paliekite, patreškite ir visa kita, argi jie neaugs, laistomi tuo pačiu vandeniu? Žinoma! Betgi kokia esmė? Vienas iš jų išaugins piktžolės, kadangi tai jo esmė. Piktžolė iškels rankas ir šauks taip pat kaip ir kvietys.

¹⁴⁷ Argi Biblijoje nepasakyta, jog paskutinėmis dienomis atsiras netikrų kristų, ne netikrų Jėzų, o netikrų kristų, pateptųjų, melagingai pateptųjų Žodžiui. Dedinaciškai pateptųjų, bet ne Žodžiui, nes Žodis paliudys Pats. Jam nieko daugiau nereikia; Jis Pats paliudys. Ir ateis netikri pateptieji. Jūs turite mano įrašą apie tai. Ir tie patept... O, jei jūs pakviestumėte koki vieną ir paklaustumėte: "O ar tu—tu esi Jėzus?", "Na, žinoma, ne!" Jie to netvirtins. Tačiau kai prieinama iki: "O, šlovė, aš gavau patepimą..." Ir tai tikras patepimas.

¹⁴⁸ Prisiminkite, Kajafas jį taip pat turėjo ir pranašavo. Taip pat ir Balaamas jį turėjo ir pranašavo, tačiau tai neturėjo nieko bendra su ta vidine puse. Jei tai nuo pat pradžių nebuvo iš anksto nulemta Dievo sėkla, Jo genas, tuomet tu žuvēs. Nesvarbu, kaip garsiai tu šauki, kalbi kalbomis, šokinėji, šūkčioji; tai neturi nieko bendra. Piktžolė gali būti tokia pat svarbi kaip ir kiti. Mačiau, kaip stabmeldžiai pakyla ir šaukia, ir kalba kalbomis, ir—ir geria kraują iš žmogaus kaukolės, ir kviečia velnią. Matote? Taigi, jums nereikia jokių jausmingumų ir kitų dalykų; pamirškite tai. Tavo širdis yra tame Žodyje, ir tai — Kristus. Įnešk ją ten ir stebėk, kaip Jis Pats supažindina su Savimi, tarytum atsiveria kaip kokia sėkla ir apreiskia Save tam laikotarpiui, kuriame yra.

¹⁴⁹ Liuteris galėjo atnešti tik šakeles. Tie kiti — atitinkamai kitus dalykus. Dabar mes esame kviečių laikotarpyje. Liuteronai, tikrieji liuteronai turėjo duoti tikrąjį Liuterį. Tikros Sekminės turėjo duoti tikrąsias Sekmines. Štai ir viskas. Bet mes praėjome tą laikotarpį ir einame toliau.

¹⁵⁰ Ar žinote, kad iš katalikų bažnyčios prasidėjo sekmininkai? O jei sekmininkų bažnyčia būtų išsilaikiusi du tūkstančius metų, ji būtų buvusi dar blogesnėje būklėje, nei dabar yra katalikai. Iš tiesų! Na, aš tai sakau savo broliams ir seserims, kuriuos myliu, ir Dievas žino tai. Tačiau atminkite, bičiuliai, mes susitiksime tenai teisme. Ir tai gali įvykti neužilgo. Aš turiu patvirtinti, kas yra Tiesa.

¹⁵¹ Kai buvau su jumis susirinkimuose, melddamasis už ligonius, buvo puiku, bet kai ateinu su Žinia... Jei paskelbiama kokia nors žinia, jei tai teisinga žinia, jei tai teisingi, tikri Dievo stebuklai, o įsikibę tos organizacijos, žinokite, jog tai ne nuo Dievo, kadangi tai jau paskelbta. Jėzus ėjo ir gydė ligonius, kad atkreiptų žmonių dėmesį, o paskui — Jo Žinia. Tikrai taip! Turi būti kažkas, ką Dievas

ruošiasi pateikti. Jis tiesiog... Dieviškasis Gydymas yra... Šitokie stebuklai tiesiog atkreipia žmonių dėmesį. To esmė yra Žinia. Štai kas. Tai ateina į čia. Jis stengiasi išsikovoti žmonių palankumą, kad jie sėdėtų ir klausytų Jo. Suprantate? Nes čia yra keletas iš anksto paskirtųjų Gyvenimui. O kai kurie grūdai—kviečiai nukrito į dirvą ir paukščiai juos pakėlė. O kiti įkrito tarp erškėčių, o dar kiti su—įkrito į paruoštą dirvą, iš anksto paruoštą dirvą ir išaugo.

¹⁵² Ne, tai... Pirmiausia yra trimitavimas—arba pirmiausia yra trimitas ir—ar balsas—šauksmas, o paskui balsas, po to trimitas. Šauksmas, pasiuntinys paruošia žmones. Antrasis yra prisikėlimo balsas. Tas pats balsas, garsus balsas, kuris Jono 11:38 ir 44 iššaukė Lozorių iš kapo. Surenka Nuotaką, o paskui— mirusiųjų prisikėlimas (suprantate?), kad būtų sugauti su jais. Taigi, stebėkite tris vykstančius dalykus.

¹⁵³ Kas sekantis? Trimitas. Balsas—šauksmas, balsas, trimitas. Dabar, trečias yra trimitas, kuris visuomet per Trimitų Šventę kviečia žmones į puotą; ir tai bus Nuotakos vakarienė, Avinėlio vakarienė su Nuotaka danguje.

¹⁵⁴ Žiūrėkite, pirmiausia ateina Jo Žinia, sukviečianti Nuotaką. Paskui— užmigusios Nuotakos paėmimas, mirusios kituose laikotarpiuose. Jos sugaunamos kartu, ir trimitas, šventė danguje—danguje. Nagi, tai—štai kas įvyks, bičiuliai.

¹⁵⁵ Štai dabar mes esame pasiruošę. Vienintelis dalykas: išeinanti Bažnyčia turi pabūti prieš saulę, kad sunoktų. Neužilgo atvažiuos didžiulis kombainas. Kviečiai—kotai bus sudeginti, tačiau grūdai bus surinkti į svirną. Suvokiate?

¹⁵⁶ Jūs ne akli. Jūs—jūs esate nuovokūs žmonės ir jei stovėjau čia, kalbėjau šiuos dalykus, kad padaryčiau žalą... Aš tai kalbu todėl, kad tai yra Gyvenimas, kadangi esu atsakingas Dievui už tai, ką sakau. Ir aš privalau tai pasakyti. Ir mano Žinia... Visą laiką suvokiu, jog vykstant išgijimams ir panašiai, tik atkreipiamas žmonių dėmesys, žinau, jog ateis Žinia. Ir štai ji.

¹⁵⁷ Atskleisti tie Septyni Antspaudai, tos paslaptys ir atskleidžiami tie dalykai—štai kas vyksta. Aš to nežinojau, tačiau štai čia dabar stovi tas žmogus, kuris stovėjo drauge su manimi, kai jūs visi girdėjote mane, sakantį šį pamokslą: *Ponai, koks tai metas?* [IŠSTARTAS ŽODIS 2 T. 11 Kn.—Red.]. Ir tą rytą tiksliai ten, kur ir buvo nurodyta, stojo septyni Angelai tiesiai iš Dangaus. Ir kai jie pakilo, kai tas viesulas juos pakėlė, mes stovėjome ir stebėjome, kaip jie išnyko, mokslininkai fotografavo visa tai, daugelyje šalių, tiesiog iki pat Mexico. Ir man stebint... .

¹⁵⁸ Kartą, kai buvau pradėjęs pamokslauti tuos septynis bažnyčios laikotarpius, pasikviečiau Jacką Moorą, didį teologą;

pasakiau: “Jackai, Kas ten stovi? ‘Jis panašus į žmogaus Sūnų, Jo plaukai balti kaip vilna’.” Tęšiau: “Jis buvo jaunas Vyras; kaip gali būti Jo plaukai balti kaip vilna?”

¹⁵⁹ Jis tarė: “Broli Branhamai, tai buvo Jo šlovingas kūnas”. Tai nieko nepaaiškino. Tačiau, kai įėjau į kambarį ir pradėjau melstis, Jis leido man tai suprasti.

¹⁶⁰ Matote, aš visuomet pamokslavau, jog Jis buvo Dievybė, ne tik žmogus; Jis buvo Dievas, pasireiškęs kūne, Dievas, Dievo meilės Atributas, didieji Atributai, nusileidę ir Dievo parodyti čia, žemėje. Jėzus buvo Dievo meilė, sukurtas kūnas, kuriame gyveno Pats Jehova. Jis buvo Dievybės pilnuma kūne. Tai, kuo buvo Dievas, Jis parodė per tą kūną. Tas kūnas turėjo mirtį, kad galėtų nuplauti Nuotaką Savo—Savo—Savo Krauju.

¹⁶¹ Ir atkreipkite dėmesį: Nuotaka yra ne tiktai nuplauta, jai atleista, tačiau ji yra ir išteisinta. Suprantate? Ar kada mėginote pasižiūrėti, ką reiškia žodis *išteisinti*? Na, pavyzdžiui, jei Brolis Greenas išgirstų, kad aš buvau išgėręs ar kad blogai elgiausi ir jei paskui išsiaiškintų, kad aš to nedariau, po to jis ateitų ir pasakytų: “Aš tau atleidžiu, Broli Branhamai”.

¹⁶² “Tu man atleidi? Aš to nė nedariau. Ką tu man atleidi?” Matote? Tačiau, jei aš esu kaltas, tuomet man gali būti atleista, bet aš vis dar nesu teisus, nes tai padariau. Bet Žodis *išteisintas* reiškia “tačiau tu visiškai nieko nė nedarei”, – išteisintas. Ir tuomet Jėzaus Kristaus Kraujas valo mus nuo nuodėmių, kol tai įnešama Dievo užmaršties knygon. Jis – Vienintelis, galintis tai padaryti. Mes to negalime. Mes galime atleisti, bet užmiršti – ne.

¹⁶³ Aš galiu tau atleisti, tačiau visuomet prisiminsiu, kad tu blogai elgeisi. Tokiu atveju tu nesi teisus, tau atleista. Tačiau Dievo akyse Nuotaka yra išteisinta. Pirma, ji niekuomet to nedarė. Amen. Būdamą ištekėjusi už skaistaus Dievo Sūnaus, niekuomet pirma nenusidėjusi. Kodėl? Ji buvo iš anksto paskirta; Ji buvo sugauta į šitai. Ir dabar, kai Ji išgirdo Tiesą ir išėjo, Kraujas išvalė Ją. Ir Ji ten stovi nekalta. Suvokiate? Ji yra . . . Visiškai jokios nuodėmės Joje.

¹⁶⁴ Taigi, Žinia sukviečia Nuotaką. Suprantate? Šauksmas ir trimitas. Tokį patį rytą Jis garsiu balsu sušuko tuo šauksmu, ir—ir balsu, ir pažadino Lozorį. Jis sušuko garsiu balsu: “Lozoriau, išeik!” Matote? Ir tas balsas pažadina—pažadina miegančią Nuotaką, miegančius mirusiuosius.

¹⁶⁵ Ir trimitas, skambant trimitui, ir kai jis suskambės, šauks. . . Trimitas visuomet sušaukdavo Izraelį į Trimitų Šventę (matote?), kuri buvo Sekminių šventė, didžiulė šventė danguje, ir Trimitų Šventė. . . Taigi, trimitas kviesdavo

susirinkti, kviesdavo į šventę. Taigi, tai – Avinėlio vakarienė danguje (nagi, sekite), – susirinkimas Nuotakoje, Trimitų Šventė, Vestuvių Vakarienė.

Mes matėme tai simboliškai. Nagi, dar paklauskite atidžiai, kol užbaigsime.

¹⁶⁶ Stebėkite, mes tai matėme simboliškai. Na, o jei norite perskaityti – Mato 18:16 sakoma, kad liudija trys. Matote? Švento—I Jono 5:7 ir taip toliau... Trys visuomet yra liudijimas. Teisingai? Tai patvirtinimas, jog kažkas yra teisinga. Trys liudytojai duoda... “Dviejų ar trijų liudytojų parodymais tegu būna patvirtintas kiekvienas žodis”.

¹⁶⁷ Dabar stebėkite, mes turėjome tris liudytojus. Trys yra liudijimas. Na, o mes jau turėjome tris paėmimus Senajame Testamente (ar tai žinote?) kaip liudijimą. Dabar sekite! Vienas buvo Enochas; kitas buvo Elijas; o dar Kitas buvo Jėzus. Jėzus, dabar būdamas Kertiniu akmeniu, liudija. Suprantate, Jis buvo Kertiniu akmeniu tarp Senojo ir Naujojo Testamento, kadangi Jis pirmiausia turėjo numirti, o paskui – paėmimas. Jis mirė, atgijo ir vaikščiojo tarp mūsų, o po to buvo paimtas; kadangi Jis buvo Kertinis akmuo, kuris surišo du kartu. Po Jo prisikėlimo ir paėmimo (žiūrėkite!), po to, kai Jis tai padarė ir įrodė, kad Senasis Testamentas... Mes visi žinome, kad Enochas buvo perkeltas. Mes žinome, kad Elijas buvo paimtas viesulu (teisingai?) ugniniame vežime. O Jėzus mirė, buvo palaidotas, prisikėlė, gyveno čia žemėje, o paskui buvo paimtas, – Kertinis akmuo. Liudija trys. Ar tai tiesa?

¹⁶⁸ Na, vienas paėmimas jau buvo. Ar žinojote tai? Pasižiūrėkime—pasižiūrėkime, ar negalėtume to greit perskaityti. Atsiverskime Mato 27-tą skyrių ir atsiverskime maždaug 45-tą eilutę, 27-tas Mato skyrius. Pasižiūrėkime, ar nesurastume to greitai ir ar greitai neperskaitytume, tai mums padėtų—ko gero, užsirašiau čia: 27 ir 45. Perskaitykime.

Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa...

O apie devintą valandą Jėzus sušuko garsiu balsu: “Eli, Eli, lama sabachthani?”, tai reiškia: “Mano Dieve, ... kodėl mane palikai?”

Kai kurie iš ten stovėjusiųjų, ... tai išgirde, sakė: “Jis šaukiasi... Elijo”.

Ir tuoj vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė acto, užmovė ant nendrės ir padavė jam gerti.

Kiti kalbėjo: ... “Pasižiūrėsim, ar ateis Elijas jo išgelbėti”.

Tada Jėzus, sušukęs... garsiu balsu, atidavė... (Garsus balsas, garsus balsas, stebėkite: Jėzus mirdamas sušuko garsiu balsu)... atidavė dvasią.

Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios; ir žemė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti;

Atsidarė kapai; ir daug užmigusių šventųjų . . . kūnų prisikėlė,

Išėjo iš kapų po jo prisikėlimo, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė.

169 Vienas paėmimas įvyko. Trys įvyko Senajame Testamente tą pasiruošusiųjų, kuriems buvo atėjęs Viešpaties Žodis. Suprantate? Viešpaties Žodis atėjo Enochui. Viešpaties Žodis atėjo Elijui. Jis buvo pranašas. Suprantate? Viešpaties Žodis buvo Jėzus. Suvokiate?

170 Pažvelkite į Senąjį Testamentą, į tuos Senojo Testamento šventuosius, na, kai įvyko tas pirmasis paėmimas. Atkreipkite dėmesį į 50 eilutę: Jo garsus balsas prikėlė Senojo Testamento šventuosius lygiai taip pat, kaip garsiu balsu prikėlė Jėzų—prikėlė Lozorijų. Suvokiate? Prikėlė garsus balsas. O antrasis išsipildė II Tesalonikiečiams 4-tas skyrius. Tiesiog perskaitykime—perskaitykime . . . Mes tai ką tik prieš kelias minutes skaitėme. Matote? “Aš nenoriu, kad jūs, broliai, liktumėte nežinioje dėl užmigusiųjų ir nusimintumėte kaip . . .” Tai — I Tesalonikiečiams 4:12-18. Tai—tai bus antrasis paėmimas. Antrasis paėmimas bus Nuotakos sugavimas.

171 Senojo Testamento šventieji įėjo Jo akivaizdon, aplenkdami rojų. Ir tie Senojo Testamento šventieji užžengė Jam garsiai sušukus, kai Jis sušuko ir atidavė dvasią. Dėl ko? Auka, permaldavimas už jų nuodėmes, kurio jie laukė . . . Tikėdami, kad ateina tobulas Avinėlis, jie aukodavo ėriuką. Kai Jis mirė ir atidavė dvasią, Jis sušuko garsiu balsu, ir Senojo Testamento šventieji prisikėlė. Žiūrėkite, čia šauksmas ir balsas, tas pats ir Jam ateinant. Suprantate? Atidavė dvasią, ir Jo auka buvo tobula, rojus ištuštėjo; o Senojo Testamento šventieji vėl sugrižo į žemę, vaikščiojo žemėje ir įėjo su Juo į Jo paėmimą.

172 Štai ką Dovydas pasakė: “Pasikelkite, vartai amžinieji ir būkite pakelti”.

173 Jis nusivedė belaisvius ir davė žmonėms dovanų. Kai Senojo Testamento šventieji įėjo su Juo, jie sakė: “Kas yra šis teisumo Karalius?”

174 “Šlovės Viešpats, galingas kareivijoje—galinga kareivija”. Štai jie įeina, išgyjuoja. Jėzus nusivedė belaisvius. Ir štai Jis ateina su Senojo Testamento šventaisiais, ir ten viršuje įėjo pro naujus vartus, ir pasakė: “Pasikelkite, vartai amžinieji ir būkite pakelti, ir šlovės Karalius teįeina”.

Balsas, atsklidęs iš vidaus, sakė: “Kas tas šlovės Karalius?”

¹⁷⁵ “Viešpats, galingas kovoje”. Vartai atsivėrė. O Jėzus Nugalėtojas nusivedė belaisvius, tuos, kurie tikėjo Juo, o Žodis ateina pas tokius. Senojo Testamento šventieji buvo ten ir laukė. Jis nusivedė belaisvius, užžengė į aukštybę, paėmė Senojo Testamento šventuosius ir įėjo. Štai vienas, jau įvykęs paėmimas.

¹⁷⁶ Kitas paėmimas – II Tesalonikiečiams – Bažnyčiai, Nuotakai, kad būtų prikelta, kad būtų paimta į šlovę. “Mes, gyvieji, likusieji (tai kūnas, pasilikęs čia, žemėje), nepralenksime ar nesutrukdysime užmigusiųjų; nes pirmiausia nuskambės Dievo trimitas, ir mirusieji Kristuje prisikels. (Suprantate?) O mes, gyvieji, likusieji, kartu su jais būsime sugauti”.

¹⁷⁷ Kartą stovėjau prie gatvės kampo, ir aš–aš stovėjau–stovėjau prie gatvės kampo, stebėjau Paliaubų Dienos parada. Ir kai jis priartėjo, kai priėjo gatve, stovėjau ten su savo sūneliu Josephu. Štai atvažiuoja–pirmieji pravažiuoja senoviniai pirmojo karo tankai, senutėliai tankai. Po to privažiuoja antrojo karo Šermano tankai ir didžiulės patrankos su vamzdžių žiotimis ir–vamzdžių angomis, ir taip toliau. Paskui ateina kareiviai, Auksinės žvaigždės motinos. Po to atvažiuoja platforma su–ant...Ir galų gale važiuoja platforma, kurios pradžioje – kapas nežinomam kariui; ten stovėjo karys, einantis sargybą prie to kapo. Viename krašte stovėjo jūrų pestininkas, o kitame – jūreivis. Štai ten pranešimas, o kitoje pusėje – Auksinės žvaigždės motina. Ji neteko savo sūnaus. Tenai stovėjo verkdamą jauna žmona, nulenkusi galvą virš stalo, šonu sėdėjo adpriskęs berniukas, ašaros tekėjo jo skruostais, jis neteko tėvo. Aš pamaniau: “Kaip baisu, stoviu čia ir žiūriu, matau tuos susenusius–nedaug kareivių išliko–žygiuoja šitai sužaloti ir susenę, išdidžiai vilkėdami uniformas, kadangi jie – amerikiečiai”.

¹⁷⁸ Aš pagalvojau: “O, mano Dieve, vieną dieną iš Danguis atūš stiprus vėjo gūsis ir mirusieji Kristuje prisikels pirmiausia. Tie Senojo Testamento šventieji, laukiantys tenai to vėjo gūσιο, išeis pirmieji, prisikels; mes išsirikiuosime ir pakilsime į dangų, tie seni mirtingi kūnai bus pakeisti ir taps panašūs į Jo šlovingą kūną. Koks–koks tai bus paradas, kai jis patrauks link dangaus kažkurią iš šitų dienų tuo būsimu paėmimo laiku”, ak, išdidžiai rodydami Jėzaus Kristaus Kraują ant savo krūtinių, Dievo Žinią tos valandos, kurią jie gyveno. Tai valanda, kurios mes laukiame, broli.

¹⁷⁹ Pažvelkite (dabar pabaigai): antrasis paėmimas, visi–pirmasis įvyko. Antrasis jau čia pat, įvyks–dabar jau čia pat.

¹⁸⁰ Taigi, trečiasis yra dviejų liudytojų iš Apreiškimo 11:11 ir 12 paėmimas, tų, kurie grįžta su Kristaus Dvasia liudyti Žydams, kaip Juozapas liudijo savo broliams. Jūs pamenate, kad jų

lavonai gulėjo gatvėse tris su puse dienos; o paskui gyvybės dvasia grįžo į juos ir jie buvo paimti, paimti į Dangu. Štai jums trys Naujojo Testamento paėmimai. Trys Senojo Testamento paėmimai, visi jau įvykę.

¹⁸¹ Na, mes esame pasiruošę, laukiame šventųjų paėmimų—paėmimo. Taip buvo pasakyta ir taip bus.

¹⁸² Kai Dievas ką nors sako, — dangus ir žemė praeis, bet šis Žodis niekuomet nepraeis. Kai Dievas tenai, Pradžios knygoje 1, pasakė, Jis ištarė: “Teatsiranda šviesa” . . . Galėjo praeiti šimtai metų iki šviesos atsiradimo. Jis pasakė: “Teatsiranda palmė; teatsiranda ažuolas; teatsiranda dykuma; teatsiranda kalnas; teatsiranda *šitai*”. Jis tai ištarė. Suvokiate? Ir jei Jo lūpos ištarė žodį, jis turi būti parodytas. Turi būti. Kai . . .

¹⁸³ Kartą Jis iššaukė žmones, Jis kalbėjo žmogui, vardu Mozė, iš Ugnies Stulpo, Šviesa, šventa Ugnis. Ir Mozė ne . . . Žmonės nepatikėjo Moze, todėl Jis pasakė: “Išvesk juos prie to kalno”.

¹⁸⁴ Tą rytą kalnas skendėjo ugnyje, žaibavo, griaudė ir panašiai, ir žmonės pasakė: “Tenekalba Dievas; tekalba Mozė (matote?), kad mes nemirtume”.

¹⁸⁵ Dievas pasakė: “Daugiau šitai su jais nebekalbėsiu, bet iškelsiu jiems pranašą. Aš kalbėsiu per jį, ir jei tai, ką jis kalba, įvyks, klausykite, nes Aš—Aš su juo”. Taigi, Jis ištarė tai. Jis pasakė, kad tai įvyks.

¹⁸⁶ Pažvelkite štai į šį pranašą Izaiją: vyras, protingas vyras, apie kurį karalius gerai galvojo, nes jis gyveno su karaliumi Ozėju, kuris buvo didis žmogus. Kartą mėgino užimti pamokslininko vietą, įėjo, buvo išiktas raupsų. Ir apie tai kalbėjau Verlininkams. Nemėginkite užimti pamokslininko vietos. Ne, pone! Pasilikite ten, kur esate. Suprantate? Dirbkite savo darbą, Dievo paskirtą—nurodytą. Jei esate pirštas, niekaip negalite būti ausimi. Jei esate ausis, niekaip negalite būti nosimi, nosimi ar akimi. Suvokiate? Būkite savo vietoje.

¹⁸⁷ Neseniai girdėjote šį pamokslą, jis buvo transliuojamas. *Stengiantis pasitarnauti Dievui*. [IŠSTARTAS ŽODIS, 4 T. 8 Kn.—Red.] Dovydas, pateptasis karalius, visi žmonės šaukė ir rėkė, tai buvo teisinga, tačiau jis niekuomet neatsižvelgė į Dievo pranašą. Žmogus mirė ir viskas buvo sugadinta. Nesistenk Dievui padaryti paslaugos. Sulauk Dievo nustatyto laiko. Tegu tai įeina į Jo veiklos kelią. “Aš pradėsiu šį didelį reikalą, darysiu *šitai*”. Būk atsargus, broli.

¹⁸⁸ Na, o Dovydas gerai suprato, jog žemėje tuomet buvo Natanas. Jis visiškai su juo nesitarė. Matote? Jis tarėsi su šimtininkais ir tūkstantininkais. Visi žmonės šaukė, rėkė ir šoko, ir . . .? . . . Pas juos buvo pilnas religinis judėjimas, tačiau tai nebuvo Dievo Žodžio veikimo kryptyje, ir tai sugriuvo.

Viskas, kas ne Dievo Žodžio veikimo kryptyje, sugrius. Tik Dievo Žodis išliks amžinai. “Dangus ir žemė praeis, bet ne Manasis Žodis”.

¹⁸⁹ Atkreipkite dėmesį į Izaiją, į štai tą protingą jauną vyriškį. Staiga Dvasia paveikė jį. Jis negalėjo pasakyti nieko kito, jis buvo pranašas. Jis pasakė: “Štai mergelė taps nėščia. Sūnus mums gimė—Kūdikis gimė, duotas Sūnus. Jis bus vadinamas Patarėju, ramybės Kunigaikščiu, Galinguoju Dievu, Amžinuoju Tėvu. Pabaiga Jo... Valdymas guls ant Jo pečių...?... Nebus galo Jo viešpatavimui”. Kaip tas žmogus išprotavęs galėjo pasakyti, jog mergelė taps nėščia? Visi to laukė. Tai buvo pasakyta; tai buvo TAIP SAKO VIEŠPATS. Tai turėjo įvykti, kadangi tai buvo Dievo Žodis, taip pat, kaip įvyko Pradžioje, kai Jis pasėjo sėklas po jūra, kai ji buvo be pavidalo ir tuščia, ir vandenys virš gelmių. Matote, tai turi įvykti.

¹⁹⁰ Ir vieną dieną, praėjus aštuoniems šimtams metų, mergelės iščios priėmė Dievo Sėklą, sukurtąją Sėklą. Ji pagimdė Sūnų. Tas pats Sūnus atsistojo ten vieną dieną ir tarė: “Lozoriau, išeik”. Ir žmogus, keturios dienos kaip miręs, apgedęs, įkritusia nosimi, dvokiantis; išėjo. Pasakė: “Nesistebėkite tuo, nes ateina valanda (amen!), kai visi, esantys kapuose, išgirs Dievo Sūnaus Balsą”. Taigi, buvo pasakyta; tai turi įvykti. Bus paėmimas.

¹⁹¹ O, varge! Kaip tik prisiminiau savo paskutinįjį pamokslą Kalifornijoje, į kur, maniau, niekuomet nebegrišiu, kai išpranašavau, jog Los Angeles nugrims į vandenyną. Ir TAIP SAKO VIEŠPATS, tai įvyks! Su juo viskas baigta; jis nuplautas; jam galas. Kada? Nežinau, bet jis nuskęs. Iškart po to pradės kratyti ir mėtyti žemės drebėjimai.

¹⁹² Daugelis čia esančiųjų pamenate tą uolą, kai ten nusileido Angelas, tą Šviesą ir Ugnį, kritusią iš Dangaus aplink uolą, mums ten bestovint, nuo kalno skilo uolų nuolaužos ir krito tenai. Pasigirdo trys stiprūs sprogimai; aš pasakiau: “Nuosprendis palies Vakarinę Pakrantę”. Po dviejų dienų vos nenugrimzdo Aliaska.

¹⁹³ Atminkite, kad tas pats, tai pasakęs Dievas, pasakė, jog Los Angeles pasmerktas. Su juo baigta. Nežinau kada; negaliu jums pasakyti.

¹⁹⁴ Aš nesupratau, tai sakydamas. Bet štai šis brolis, manau, tai buvo... Ne, vienas iš Moselysų, ko gero, sustabdė mane gatvėje. Nesupratau, kas tai, pakol nepasižiūrėjau. Pasižiūrėjau į Raštą, Jėzus pasakęs: “Kafarnaume, Kafarnaume, kaip dažn... Tu, išsiauokštines (jau greičiau) iki Dangaus, nugarmėsi iki pragaro, nes jei Sodomoje būtų įvykę tokių stebuklų, kokių įvyko tavyje, ji būtų išlikusi iki šios dienos”. Ir maždaug po šimto penkiasdešimties metų—Sodoma jau buvo po žemėmis—šiandien ir Kafarnaumas po vandeniu.

195 Ir ta pati Dievo Dvasia, kuri pasakė visa tai ir padarė visa tai, Ji pasakė: “O, mieste Kafarnaumai, kuris pasivadinais angelų vardu – Los Angeles. Kaip tu išsiauksčiai iki Dangaus. (Tikra šėtono šaknis ir buveinė. Matote?) Tu išsiauksčiai save”.

196 Pamokslininkai, tai kapinės jiems. Geri žmonės važiuoja ten ir miršta kaip žiurkės. Koks sunaikinimas.

197 “Tu, kuris vadini save angelų vardu, jei Sodomoje būtų įvykę tokių stebuklų, kokių įvyko tavyje, ji būtų išlikusi iki šios dienos. Bet tavo valanda išmušė”. Budėkite ir žiūrėkite. Jei taip nėra, tuomet aš netikras pranašas. Suprantate? Štai jis, jis tenai.

198 Pamenu tą naktį... Prieš man tai išvystant, mačiau Nuotaką. Stovėjau ten ir mačiau nuostabią jauną ledi, korektiškai apsirengusią ir visa kita, šitaip žygiuojančią. Regėjime Kazkas stovėjo greta manęs, jie pasakė: “Nuotakos peržiūra”. Mačiau Ją praeinančią. Jos priartėjo iš tos pusės ir apėjo aplink.

199 Ir išgirdau artėjant; bažnyčia artėjo iš kitos pusės. Artėjo Azijos bažnyčia. O, jūs kalbate apie purvą. Štai ateina Europos bažnyčia. O, varge! Po to pasigirdo rokenrolo artėjantys garsai; o tai buvo mis Amerika, bažnyčia. Ji buvo be drabužių. Priekyje ji laikė popierius, kaip ir laikraščius, tokius pilkus, šoko rokenrolą – mis Amerika, bažnyčia.

200 Stovėjau ten Jo akivaizdoje. Pamaniau: “O, Dieve, kaip dvasininkas, jei tai geriausia, ką galime, – oi, oi!” Žinote, koks jausmas. Paskui pagalvojau: “Dieve, paslėpk mane; o, kad galėčiau iš čia pasprukti. Jei tai viskas, ką mes padarėme ir ką sukūrėme, jei tai...”

201 Ir tuomet, kai tos moterysėjo pro šalį, siūbuodamos pagal muziką ir visa kita, ir trumpi plaukai, išdažyti veidai. Josėjo pro šalį, manydamos esą mergelės Kristui... Jai šitaip beinant pro šalį... Pasukau galvą, žinote, su tuo... Tiesiog laikė tai priešais mane; tai buvo – tai begėdiška, iš nugaros. Ir šitaip josėjo.

202 Ir aš nusisukau raudodamas. Pasakiau... Aš – aš negalėjau to išverti: Jis buvo ten, žinojo, jog aš bažnyčios tarnautojas, ir ką dariau dėl Jo. Tariau: “O, Dieve, negaliu į tai žiūrėti. Leisk man numirti. Leisk man – leisk man išnykti”, ir panašiai.

203 Ir kai tai pasitraukė – visą laiką viena iš jų atėdavo, jos pasitraukdavo į tam tikrą vietą ir sumažėdavo, o aš girdėjau tik jas nueinančias. O paskui išgirdau kažką panašaus į *Zengiančius pirmyn Krikščionis Karius*. Pažvelgiau – štai ateina tos šventosios mergaitės, jos visos buvo išties korektiškai apsirengusios, joms ant nugarų krito plaukai, ramios, švarios, šitaip žygiavo koja kojon su Evangelija. Ji

buvo Žodis. Ir atrodė, kad kiekviena vis kitos tautybės. Žiūrėjau, kaip jos ėjo pro šalį ir mačiau jas praeinančias. Vietoj to, kad eitų žemyn, jos pradėjo kilti į viršų. Ir pastebėjau, kad viena mėgino, dvi ar trys iš jų mėgino—išeiti iš rikiuotės; aš sušukau: “Likite rikiuotėje!” Regėjimas išnyko, stovėjau šitame kambaryje šaukdamas: “Likite rikiuotėje!” Rikiuotė, kuri...

²⁰⁴ Įdomu, ar tai galėjo būti jau įvykę? Ar Nuotaka jau galėjo būti pašaukta? Ar tai mes patiriame šiandien? Ji turės būti suformuota ir paruošta pagal Kristaus atvaizdą, o Kristus yra Žodis. Štai vienintelis dalykas. Suprantate, tai ten, Žodyje, tiesiog... Matote, nieko negali būti pridėta. Moteris negali turėti vienos vyriškos rankos, o kita, kad būtų kaip šuns letena; tai turi būti tiksliai Viešpaties Žodis, kaip kad Jis yra Žodis. Nuotaka yra Jaunikio dalis. Moteris yra vyro dalis, kadangi ji paimta iš vyro. Ieva buvo Adomo dalis, iš jo šono. O taip pat ir Nuotaka, paimta ne iš denominacijos, bet iš Dievo Žodžio šiai dienai prieglobsčio.

²⁰⁵ Paėmimas:

Kai pasigirs trimitas Viešpaties;
Kai mirę Kristuje pakils,
Prisikėlimo šlove Jis pasidalins;
Kai išrinktieji susirinks savuos namuos ten,
danguje,
Kai pašauks mus iš eilės... (Bičiuliai,
pasistenkime visi ten būti.)

²⁰⁶ Telaimina jus Dievas. Taip buvo pasakyta; tai turi įvykti. Tai įvyks! Mielieji žmonės, nė vienas nenori mirti; nė vienas nenori pražūti. Leiskite štai ką pasakyti: ką bedarytumėte, man nesvarbu, kaip gerai lankote bažnyčią ir koks ištikimas bažnyčiai esate... Tai puiku; nieko neturiu prieš; jūs turite eiti į bažnyčią. Darykite tai; ir toliau vaikščiokite į bažnyčią, kad ir kaip bebūtų, meskite savo tradicijas, tiesiog įeikite į Kristų; kadangi vieną šių dienų bus sutrimituota ir jūs būsite sučiupti su žvėries ženklų, net nežinodami, kas tai, kol taps pernelyg vėlu. Tai tikra tiesa!

²⁰⁷ Telaimina jus Dievas. Atleiskite, kad užlaikiau jus. Pamenate, kaip juos čia buvau užlaikęs; štai taip. O aukas, kurias surinkote man, neprašiau jūsų to, Broli... Tai yra mano... Tai labai malonu. Paimkite tai ir apmokėkite moteliui viršvalandžius, nes aš užtrukau. Štai dar keli dalykai. Turiu dar aštuonis ar dešimt lapų apie paėmimą, tačiau aš— aš tiesiog nebeturiu laiko tai pateikti.

²⁰⁸ Telaimina jus Dievas! Ar mylite Viešpatį Jėzų? Atsistokime dabar ramiai minutėlei, tykiai, pagarbiai. Ir prisiminkite, ką kalbėjau. Atminkite, gyvename paskutinėmis valandomis. Šie...?

Tautos skyla;
 Izraelis bunda;
 Ženkla, nusakyti Rašte:
 Pagonių dienos jau suskaitytos
 Sugrįžkite, o, išblaškytieji.
 Išvadavimas jau netoli;
 Žmonių širdys bijosi vis.
 Prisipildyki Dvasios,
 Taisyk žibintus.
 Pažvelk – išvadavimas nebetoli. (Žinote tai?)
 Pranašauja netiesą;
 Atstumia Tiesą; (Mes žinome, kad visa tai yra
 tiesa, ar ne?)

. . . . .
 Myliu Jį, myliu Jį,
 Nes pirmas Jis pamilo
 Išpirko mano kaltę
 Ant Kryžiaus Kalvarijos.

²⁰⁹ Kiek yra iš tiesų mylinčių Jį, pakelkite ranką. Na, kol vėl tai giedame, norėčiau, kad jūs paspaustumėte rankas greta esantiems ir pasakytumėte: “Telaimina tave Dievas, piligrime!” Mes esame piligrimai, argi ne, piligrimai ir atėjūnai?

Myliu Jį, (Štai, kaip tik anapus stalo.) myliu
 Jį,
 Nes pirmas Jis pamilo
 Išpirko mano kaltę
 Ant Kryžiaus Kalvarijos.

²¹⁰ Jūs trokštate paėmimo? Kiek suinteresuotų paėmimu, sakykite: “Dieve, trokštu to iš visos širdies”.

Laikykis ištikimos Dievo rankos. Žinote tą giesmę? Žinote ją, Sese? *Laikykis ištikimos Dievo rankos.* Nežinau, ką... Kas ten...? ...Kas... Mm?

Dievo rankos tu laikykis!
 Dievo rankos tu laikykis!
 Kurk viltis ant nemarybės,
 Rankos Dievo tu laikykis!

Jums patinka?

Kai kelionė mūsų baigias,
 Dievo pusėj jei buvai,
 Tavo siela pamatys
 Nuostabius namus danguj!

Dievo rankos tu laikykis!
 Dievo rankos tu laikykis!
 Kurk viltis ant nemarybės,
 Rankos Dievo tu laikykis!

Dabar norėčiau, kad trumpam nulenkstumėte galvas.

Geisk ne šio pasaulio turtų,
Jie taip greitai juk išnyks,
Siek, ieškok dangaus vertybių,
Neišnyks jos niekada!

Dievo rankos tu laikykis!
Dievo rankos tu laikykis!
Kurk viltis ant nemarybės,
Rankos Dievo tu laikykis!

²¹¹ Dabar, nulenkę galvas ir turėdami tai galvoje, suprasdami, jog lenkiame galvas link dulkių, iš kurių buvome paimti ir kur vieną dieną grįšime; suprasdami, kad turite sielą, kuri turi atsakyti Dievui. . . O jei jaučiate, jog nesate pasiruošęs tam paėmimui, jei jis kartais prasidėtų šianakt ir norėtumėte būti paminėti maldoje, tiesiog pakelkite savo ranką. Neturime vietos kvietimui prie altoriaus. Vis tiek altorius yra jūsų širdyse. Pakelkite ranką. Telaimina Dievas jus, jus, jus. Vai! “Jaučiu, kad nesu pasiruošęs, Broli Branhamai. Aš—aš iš tiesų aš—aš noriu būti Krikščioniu. Mėginau juo būti, bet visuomet nesisekdavo. Aš—aš žinau, kad aš—aš esu tikrai ne ten, kur turėčiau būti. Pasigailėk, Dieve. Keliu savo ranką, būk man gailėstingas”. Štai, dvidešimt ar trisdešimt rankų jau buvo pakeltos šioje nedidelėje grupelėje. Kyla dar daugiau.

²¹² Brangus Dieve, Tu žinai, kas už tos rankos, toje širdyje. Meldžiu, brangus Dieve. . . Vienintelis dalykas, už kurį esu atsakingas — sakyti Tiesą. Brangus Dieve, jie nori būti išgelbėti. Jie nori tikro. . . Jie—jie nenori tik kažkokių emocijų, kažkokių apdailinimų, kažkokių denominacinių sistemų, kažkokių mokymų, kažkokių dogmų, kas buvo pridėta. Jie supranta, Tėve, jog reikalingas grynas, tikras Dievo Žodis. Visa kita praeis, netgi dangūs ir žemė, tačiau Jis nepraeis. Ir jei mes būsime tuo Žodžiu, žemė praeis iš po mūsų, bet mes niekuomet neišnyksime, kadangi mes esame tas Žodis, Jaunikio Nuotaka.

²¹³ Meldžiu už kiekvieną, kad Tu dovanotum jiems, Tėve, nuoširdžiai meldžiu. . . Atleisk man, Tėve, kad šį vakarą buvau toks susijaudinęs, šokinėjau čia iki vėlumos, ir—ir mėčiau, kalbėjau nedailia, kapota kalba. Šiaip ar taip, didi Šventoji Dvasia, sujunk juos Savuoju Dieviškuoju keliu. Ir įnešk į žmonių širdis mano jiems turėtus motyvus ir tikslus iš manosios širdies. Padaryk tai, Viešpatie. Ir išgelbėk tuos, kurie gali būti išgelbėti ir priartink prie Savęs, Viešpatie. Ir tegu būnam pasiruošę tai paėmimo valandai, kuri jau čia pat. Prašau to Jėzaus Vardan. Amen.

Telaimina jus Dievas. Dabar — susirinkimo vedantysis.

*Paėmimas, 1 T. 4 Kn.
(The Rapture, Vol. 5 No. 14)*

Ši pamokslą Brolis Williamas Marrionas Branhamas pasakė 1965 gruodžio 4, Ramada Inn, Yuma, Arizona, JAV. Perspausdinta iš magnetinės juostos be trumpinimų ir pakeitimų, Voice of God Recordings platinama *nemokamai*.

Ši knyga išėjo laisva valia padedant tikintiesiems.

Lietuvių kalba išleista 1997m.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Galite rašyti mums lietuvių kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

Anglų kalba:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org